

číslo 4 2006

časopis pro svobodný život

Z ráje do ráje

ŽIVOT V BUDOUCÍM SVĚTĚ

Sklenice mléka

Jakou váhu má modlitba?

Jak chutná důvěra

Národ, který už neměl existovat

Nová tolerance a výchova

Spiritismus - démonická moc

Boj kultur

© Dinox - FOTOLIA

Z ráje do ráje

Osudná vzpoura na hranici Kanánu

Armin Krakolinig

Izraelský národ putuje po poušti a směřuje do zaslíbené země, Kanánu. Izraelité se měli putováním jednoduše učit plné důvěře Bohu a prorokům. Právě to byl největší problém před vstupem do Kanánu. Projevoval se při mnoha příležitostech v prvních dvou letech putování. Nyní je chtěl Bůh přivést do zaslíbené země. Oni ale neustále zapomínali, jak je Bůh vedl přes mnohé překážky, jako např. při přechodu Rudým mořem, nebo při vítězném boji proti amalechitským (2M 17,8-18). Bůh jim dal ty nejcennější zkušenosti, které měly ukázat, že se nemusí ničeho obávat. Ale přece, když je Bůh dovedl po dvou letech putování na hranice Kanánu a měli podle Boží vůle a s Jeho pomocí zabrat zem, přistoupil Mojžíš na podivný návrh lidu, který se všem stal osudným prokletím po čtyřicet roků. V 5M 1,22-24 čteme, jak Izraelité jednomyslně přišli k Mojžíšovi a žádali, aby byli vysláni zvědové do země dříve, než ji zaberou. „*Vy pak všickni přistoupili jste ke mně a řekli jste: Pošleme muže před sebou, kteříž by nám shlédli zemi, a oznámili by nám něco o cestě, kterouž bychom vstoupiti měli, i města, do nichž bychom přijíti měli...*“

Jaká zvláštní prosba, když pomyslíme, že je Bůh osobně vedl za dne oblakem a v noci ohnivým sloupem. Vždyť měli Boží zaslíbení o milosti, kterého se jim dostalo po události se zlatým teletem. (2M 33,12-14). Zapomněli na tento příslib? Mojžíš ale sám řekl, že se mu tento návrh docela líbí. (5M1,22).

Také nic nečteme o tom, že by Bůh národ pro toto káral. Naopak, Bůh dal dokonce Mojžíšovi za úkol, aby splnil přání lidu. Dal mu i návod, jak vybrat vhodné muže.

Neptáme se, jaký je to Bůh, který se podvoluje vůli lidu? A nejedná podobně i později, když jeho potomci chtěli mít v Kanánu krále, tak jako okolní pohané? Vůle národa byla vždy znovu Bohu „příkazem“. Zda to bylo vždy pro izraelský národ to nejlepší, nám ukazuje následující událost z jeho historie.

Dvanáct zvědů šlo v souladu s Boží vůlí na zvláštní misi. Mezi nimi byli dva pozoruhodní mužové, Kalef z pokolení Judova a Jozue z pokolení Efraim. Pod Božím vedením a ochranou prošli nádhernou zemí a vrátili se s rozpolcenými srdci. Výsledek byl lidu sdělen v poměru deset ku dvěma. Ale jak to často bývá, převažují záporné názory nad kladnými. Co ale znamenaly nádherné, zelené prorostlé hory a pahorky,

modrá jezera plná ryb, řeky s čistou a zdravou vodou, zelené louky plné květin, bohaté pastviny a lány obilí, nádherné ovoce v nadprůměrné velikosti proti obrům, kteří žili v zemi, a vedle nichž se cítili jako mravenci? Jen dva mužové povzbuzovali lid v důvěře Bohu a ve víře, že jim dá vítězství nad zjevně nepřemožitelnými obry.

Žasneme nad tím, jak se všichni Izraelité postavili proti dvěma odvážným, věrným a věřícím mužům, i proti Bohem pověřenému proroku Mojžíšovi a jeho bratru Áronovi, proti duchovním vůdcům, které chtěli dokonce kamenovat. (4M 14,1-11) Kdyby se v tento okamžik neukázala sláva Hospodinoва, byli by tito dva mužové, a Mojžíš a Áron ukamenováni. To nezůstalo bez těžkých následků nejen pro vzbouřený lid, ale pro všechny potomky národa izraelského.

Tyto události mohly být příkladem o více jak 1300 let později, kdy se Izraelité stavěli proti vůli proroků jako byl Jan Křtítel a samotný Ježíš.

Tehdy za doby Mojžíše a Árona, byl národu odebrán pozemský Kanán, který již měli na dosah ruky. Museli se vrátit do nevlídné a nebezpečné pouště na dalších 40 let. Ještě horší bylo, když později zavrhl největšího z proroků, Jana Křtitele a pak vlastního Vykupitele! Nepřipravili se tím o nebeské království, které měli na dosah?

Podle Ježíšovy výpovědi, žili v Jeho době duchovní vůdci, kteří nechtěli do nebeského království, a druhým, kteří se tam chtěli dostat to znemožňovali. Byli to učitelé zákona a strážci víry, kteří si přisvojili nárok, že jen oni mají pravdu a odpovědnost za spásu národa. Mysleli si, že mají plné právo rozhodnout, kdo může veřejně kázat a učit, a kdo ne. V Ježíšově případě a později také v případě učedníků, dokonce rozhodovali o tom, kdo může žít a kdo ne. Později rozhodli, že je lépe obětovat jednoho muže, usmrtit ho, než dovolit, aby se celý národ dopustil omylu a propadl zkáze.

Byli to „Boží služebníci“ v díle, kteří tímto způsobem konali to, co popisuje Matouš v II kapitole a verši 12: „*Ode dnů pak Jana Křtitele až dosavad království nebeské násilí trpí, a ti, kteříž násilí činí, uchvacujíť je.*“

Znamená to, že s působením Jana Křtitele a s příchodem Ježíše byla Boží říše skutečně tak blízko jako tehdy, když byl národ izraelský u bran Kanánu? Neměli být tenkrát po více

pokračování na straně 12

Z ráje do ráje

Impressum

Nezávislý časopis „Z ráje do ráje“ sleduje čistě misijní účel. Vychází čtyřikrát za rok. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Časopis je neziskový. Rádi bychom zasílali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat na adrese redakce. Pokud se vám časopis líbí, nabídněte ho sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radostné zvěsti ještě neslyšeli.

Redakce:

Jaroslav Jurica
Ivana Trunečková

Vydavatel:

video-musik.de
Layout: video-musik.de

Adresa redakce:

Jaroslav Jurica
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n/Ostr.
E-mail: jaromar66@online.de
Tel.: 0049 8031-94 122 91
Fax: 0049 8031-206 83 98

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdek Místek
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
Var. symbol: 2006; Konst. symbol: 308
IBAN: CZ660100000865795310207
BIC: KOMBCZPP

obsah

2	Osudná vzpoura na hranici Kanánu
Armin Krakolinig	úvodník
4	Život v budoucím světě
Samuele Bacchiocchi	téma
9	Sklenice mléka
pravdivý příběh pro děti i dospělé	dětem
10	Jakou váhu má modlitba?
Ján Kováčik	Ježíš vítězí!
13	Jak chutná důvěra
Tomáš Kábrt	sedmé přikázání
14	Izrael znovu reptá
Ellen G. White	Ježíš hojí!
15	Drobnosti	
16	Národ, který už neměl existovat 3. část
J. Kováčik	dějiny
19	K zamyšlení	
16	Nová tolerance a výchova 5. díl
Jaroslav Juřica	série
22	Spiritismus - démonická moc
Manfred Heide	kult
24	Boj kultur 3. díl
Jaroslav Juřica	našim čtenářům

»Odpusť, prosím, nepravost lidu tohoto podle
velikého milosrdenství svého,
tak jako jsi odpouštěl lidu tomuto,
jakž vyšel z Egypta až dosavad.«

4M 14,19

ŽIVOT V BUDOUCÍM SVĚTĚ

Samuele Bacchiocchi, Ph. D. Profesor teologie, Andrews University

Tato studie se zaměřuje na skutečné prostředí a životní styl vykoupených. Budou v budoucím světě manželské svazky? Obdrží vykoupení jakási „jednopohlavní“ těla, nebo budou heterosexuální jako na tomto světě? Bude nový svět hmotné, skutečné místo jako ten současný, nebo jako „duchovní“ království, radikálně odlišné od tohoto světa? Budou se vykoupení zapojovat do aktivit, které známe dnes, nebo stráví věčnost neustálým rozjímáním a meditací? To jsou důležité otázky, které si zaslouží důkladné přemýšlení. **Naše porozumění životu v budoucím světě určuje, jestli budeme rádi připravovat sebe i ostatní, abychom se stali obyvateli věčného Božího království, či nikoli.**

Život v budoucím světě

Hlavní biblické pasáže, které mluví o životě na nové zemi (Iz 65,17-25; 66,22-23; Zj 21:1 až 22:5) nám nabízejí pouhé záblesky toho, jaký tam život skutečně bude. Proto jakýkoli pokus charakterizovat život, podmínky a aktivity budoucího světa musíme vidět jako velmi omezenou a nedokonalou snahu popsat realitu, kterou „oko nevidalo, ani ucho neslychalo, ani na srdce lidské nevstoupilo“ (1Kor 2,9).

Budou v budoucím světě manželské vztahy? Odpověď mnoha upřímných křesťanů je „NE!“ Věří, že při vzkříšení vykoupení obdrží jakási „jednopohlavní“ duchovní těla, která nahradí naše současná tělesná a heterosexuální těla. Jejich víra je

odvozena hlavně ze špatného pochopení Ježíšových slov u Matouše 22,30: „*Při vzkříšení nebudou se ani ženiti ani vdávati, ale budou jako andělé Boží v nebi.*“

Znamená tento text, že při vzkříšení zmizí všechny pohlavní rozdíly a že naše těla už nebudou fyzická? Kdyby byla tato interpretace správná, znamenalo by to, navzdory tomu, co Písmo říká, že původní stvoření lidstva jako fyzických, heterosexuálních bytostí nebylo ve skutečnosti „velmi dobré“ (1M 1,31). Aby Bůh odstranil „*drobné nedostatky*“ ze svého původního stvoření, považoval by za nutné stvořit v novém světě nový typ lidských bytostí, pravděpodobně z „*nefyzických, jednopohlavních*“ těl.

Změna znamená nedokonalost. Je třeba říci alespoň to, že toto uvažování je absurdní pro každého, kdo věří v Boží vševedoucnost a neměnnost. Pro lidské bytosti je normální zavádět nové modely a konstrukce, aby odstranily současné nedostatky. Nicméně pro Boha by to bylo nenormální a bez souvislosti, protože On zná konec už od začátku. Pokud by Bůh při vzkříšení musel změnit naše fyzická, heterosexuální těla na „nefyzická, jednopohlavní“ těla, potom jak Anthony A. Hoekema správně poznamenává: „*Ďábel by slavil velké vítězství, kdyby byl Bůh nucen změnit lidské bytosti s fyzickými těly, jak je stvořil, ve stvoření jiného druhu, bez fyzického těla (jako anděly). Pak by se doopravdy zdálo, že hmota se vnitřně zkazila, takže musela být zapuzena. A potom by měli v určitém slova smyslu pravdu řečtí filozo-*

© Dinox - FOTOLIA

fové. *Ale hmota není špatná; je součástí Božího dobrého stvoření.*¹

Jako andělé. Studium Ježíšova výroku ve svém vlastním kontextu nám neposkytuje žádnou podporu názoru, že při vzkříšení obdrží vykoupení nefyzické, jednopohlavní, andělské tělo. Kontext tvoří hypotetická situace vytvořená saduceji, ve které se šest bratrů postupně oženilo s vdovou po svém bratru. Smysl těchto postupných, zákonných manželství nebyl ve vztahu, ale v tom, že měl „vzbudit símě bratru svému“ (Mat 22,24). Zkušební otázka saduceů byla: „*Protož při vzkříšení kterého z těch sedmi bude žena?*“ (Mat 22,28).

Ježíš, odpovídaje na tuto hypotetickou situaci, je ujistil: „*Bloudíte, neznajíce písem ani moci Boží. Však při vzkříšení nebudou se ani ženiti ani vdávati, ale budou jako andělé Boží v nebi.*“ (Mat 22,29-30) V kontextu hypotetické situace sedmi bratrů, kteří se oženili s jednou ženou, aby jí dali potomka, znamená pravděpodobně Kristova zmínka, že se nebudeme ženit ani vdávat, ale budeme jako andělé, že v budoucím světě nebude už existovat manželství jako prostředek rozmnožování. Je evidentní, že když se nerodí nové děti, nebude možné oženit syna nebo vdát dceru. To je význam tohoto výroku. Konec rozmnožovací funkce manželství učiní vykoupené „jako anděly“ pravděpodobně proto, že se nerozmnožují tak, jako lidé na zemi. V Bibli Nemáme žádnou zmínku, že by andělé měli děti.

Ve své odpovědi Ježíš nereagoval na přímou otázku, komu bude patřit žena, která se sedmkrát vdala, ale na širší otázku rozmnožovací funkce manželství, což nakonec byl důvod, proč se sedm bratrů oženilo se stejnou ženou. Tento nepřímý způsob zodpovídání otázek není v Ježíšově učení neobvyklý. Například, když se ho farizeové zeptali. „*Sluší-li muži propustiti ženu?*“ (Mrk 10,2), Ježíš se rozhodl ignorovat přímou otázku a místo toho zdůraznil původní stvořitelství plán pro manželství jako celoživotní svazek bez rozvodu (Mrk 10,5-9).

Svobodní v budoucím světě? Znamená konec rozmnožovací funkce manželství také konec jeho vztahové funkce? Ne nutně. Když Bůh na počátku stvořil člověka jako muže a ženu se schopností zakoušet jednotu intimního společenství, není důvod předpokládat, že je na konci stvoří znovu jako jednopohlavní bytosti, které budou žít jako jednotlivé osoby bez schopnosti zakoušet jednotu společenství, která existuje ve vztahu muže a ženy.

Nauka o prvních věcech, známá jako etiologie, by měla objasňovat nauku o posledních věcech, známou jako eschatologie. Když Bůh ohodnotil své stvoření muže a ženy na počátku jako „*velmi dobré*“ (1M 1,31), objevil by na konci, že je to „*velmi špatné*“? Máme důvod věřit, že co bylo na počátku pro Boha „*velmi dobré*“, bude pro něj „*velmi dobré*“ také na konci. Bůh se neučí chybami jako lidé.

Křesťanům, kteří věří, že lidský život nevznikl dokonalým Božím rozhodnutím, ale nedokonalou spontánní náhodou, se může zdát rozumné věřit v radikální přestavbu lidských bytostí z fyzických a heterosexuálních na nefyzické a jednopohlavní. Mohli by vysvětlovat tuto proměnu jako součást evolučního procesu, který Bůh používá. Ale pro křesťany, jako jsou adventisté sedmého dne, kteří věří v původní dokonalé stvoření a kteří oslavují skrze sobotu dokonalost původního Božího stvoření, pro ně je nemožné si představit, že na konci Bůh radikálně změní strukturu a povahu lidského těla.

Konec rozmnožování. Na konec rozmnožovací schopnosti člověka v budoucím světě, jak vyplývá z Ježíšova výroku u Matouše 22,30, se můžeme dívat jako na změnu v Božím původním návrhu funkce lidské sexuality. Ale to není nutně pravda. Písmo nasvědčuje tomu, že Bůh již zamýšlel tuto změnu ve svém původním plánu, když řekl: „*Plodtež se a rozmnožujte se, a naplňte zemi.*“ (1M 1,28)

Příkaz „*naplňte zemi*“ nasvědčuje tomu, že Bůh zamýšlel ukončit rozmnožovací cyklus, jakmile bude země naplněna ideálním počtem osob. V dokonalém světě bez smrti, by bylo ekologické rovnováhy mezi zemí a lidmi dosaženo za relativně krátkou dobu. Tou dobou by Bůh přerušil rozmnožovací cyklus lidských stvoření a zvířat, aby ochránil ekosystém naší planety.

Je rozumné předpokládat, že vzkříšení a přesun svatých představují naplnění Božího původního plánu pro „*naplnění*“ země. V určitém slova smyslu představují vy-

koupení ideální počet obyvatel, který bude obnovená země schopna přiměřeně snést. Tomu nasvědčuje odkaz na jména „*napsaná v knize života od počátku světa*“ (Zj 13,8; viz 17,8; 21,27; Dan 13,1; Fil 4,3). Zmínka jmen nasvědčuje existenci původního Božího plánu, aby ideální počet spravedlivých obýval naši zemi. Kdyby nevyšel hřích, Bůh by ve své prozíravosti přerušil rozmnožovací cyklus, jakmile by bylo dosaženo ideálního počtu lidí. Ale konec rozmnožovací funkce manželství před pádem do hříchu, nebo po něm neznamena nutně konec jeho vztahové funkce.

Kontinuita vztahů. Ježíšův odkaz na to, že budeme při vzkříšení „*jako andělé*“ (Mat 22,30), neznamena nutně ukončení vztahové funkce manželství. Nikde Písmo nenaznačuje, že andělé jsou „*jednopohlavní*“ bytosti, které nejsou schopny zažívat intimní vztahy podobné lidskému manželství. V Bibli se o andělech často mluví v párech (1M 19,1; 2M 25:18; 1Král 6:23), což naznačuje, že mohou zažívat intimní vztahy jako páry.

Obnovení této země. Abychom ocenili biblické záblesky o životě v budoucím světě, je důležité si nejdříve uvědomit, že v Bibli je věčný příbytek vykoupených umístěn dole na této zemi, a ne někde nahoře v nebi. Starý I Nový zákon mluví o „*novém nebi I nové zemi*“ (Iz 65,17; Zj 21,1) ne jako o jiném světě někde mimo prostor, ale jako o současném nebi a zemi obnovených a proměněných k jejich původní dokonalosti.

Biblická vize budoucího světa je inspirovaná pokojem, harmonií, materiálním blahobytem a radostí původní soboty. Adamův první den po jeho stvoření funguje ve Starém zákoně jako vzor, příklad posledních dnů, obvyklého ustanovení budoucího světa. Klid a harmonie, které existovaly mezi Adamem a zvířaty při stvoření, budou obnoveny na nové zemi, kde „*bude bydlet vlk s beránkem a pardus s kozlátkem ležeti, tolikéž tele a lvíče I krmný dobytek spolu budou, a malé pacholátko je povede*“. (Iz 11,6)

Podobně blahobyt a hojnost, které byly při stvoření, budou obnoveny na nové zemi, kde „*postihati bude oráč žence, a ten, kdož tlačí hrozny, rozsévače, hory pak dštítí budou mstem, a všickni pahrbové oplývati*.“ (Amos 9,13; srovnej Iz 4,2; 30,23-25; Joel 3,18; Sof 3,13) Tyto popisy vyjadřují obraz reálného a hojného „*pozemského*“ života na novém světě. „*Poušť se stane úrodným polem*“ (Iz 32,15) a „*vlk bude bydlet s beránkem*“ (Iz 11,6).

Výsledkem bude „*nové nebe a nová země, ve kterých přebývá spravedlnost*“ (2Pet 3,13). Pavel říká, že celé lidské stvoření i zvířata dychtivě touží být „*vysvobozeno od služby porušení v svobodu slávy synů Božích*“ (Ř 8,19-21). Jan viděl ve vidění „*nové nebe a novou zemi*“, které Bůh ustanoví po očistění této současné země (Zj 21,1-4).

Aktivní městský život. Pravděpodobně nejmocnějším obrazem používaným v Novém zákoně k vyjádření pocitu kontinuity mezi současným a budoucím světem je obraz svatého města. V knize Židům se například říká, že Abraham „*očekával města základy majícího, jehožto řemeslník a stavitel jest Bůh*“ (Žid 11,10). Abrahamova zkušenost je typem zkušenosti všech věřících, protože, jak tentýž autor vysvětluje, „*nemáme zde města zůstávajícího, ale onoho budoucího hledáme*“ (Žid 13,14).

Nový zákon končí nejpůsobivějším popisem svatého města, nového Jeruzaléma, ve kterém jsou vítáni „*toliko ti, kteříž napsáni jsou v knize života Beránkova*“ (Zj 21,27). Vidění svatého města vyjadřuje obraz ne mystického klášterního života v nebeském úkrytu, ale aktivního městského života na této obnovené zemi.

Život ve svatém městě nebude životem v osamění a v izolaci, ale životem ve společenství, vzrušení a akci. Život nebude statický a nudný, ale dynamický a tvůrčí.

„*V novém Jeruzalémě,*“ píše Shirley C. Guthrie, „*bude společenství bez uniformity, individualita bez nezodpovědnosti. Problém individuální práva versus blaho společenství bude řešen takovým způsobem, aby společenství sloužilo jednotlivci a jednotlivec sloužil společenství svobodných odpovědných bytostí spojených v lásce.*“²

Obraz vykoupených, kteří žijí společně ve městě Božím ve vzájemném vztahu a závislosti představuje naplnění Božího záměru pro stvoření a vykoupení. Při stvoření Bůh chtěl, aby lidské bytosti nenalezaly naplnění v osamělém životě, ale ve spolupráci, aby si podmanili a vládli zemi. Skrze vykoupení nás Kristus smiřuje s Bohem a ostatními lidmi, abychom mohli žít v míru se všemi lidmi.

Městský život schválený Bohem. Biblické vidění svatého města na nové zemi naznačuje, že struktura městského života je schválena Bohem. Pro mnohé je obtížné přijmout tento pohled, protože naše současná města jsou sotva odrazem města Božího. Naopak, jsou to místa, kde přebývá zločin, nenávisť, nepřátelství a lhostejnost vůči Bohu I bližním.

Současný stav městského života by nás neměl přimět v principu odmítnout urbanizaci jako hříšnou společenskou strukturu. Skutečnost, že městský život bude pokračovat na Nové zemi, nám říká, že bude možné, aby lidé žili spolu v komplexním městském systému vzájemného vztahu a vzájemné závislosti, aniž by vyvstávaly sociální, ekonomické, ekologické, politické a rasové problémy, které zažíváme dnes.

Aktivita a kreativita. Život na nové zemi nestrávíme v zahálčivosti nebo pasivní meditaci, ale v produktivní aktivitě a kreativitě. Ti, kteří si myslí, že vykoupení budou na novém světě žít jako oslavovaní hosté, krmeni, ubytováni a baveni Bohem, jsou úplně vedle. V budoucím světě si

nebudeme žít zadarmo. Izajáš píše: „*Nastavějí též domů, a bydlíti budou v nich, I vinice štěpovati budou, a jísti budou ovoce jejich. Nebudou stavěti tak, aby jiný bydlil, nebudou štěpovati, aby jiný jedl.*“ (Iz 65,21-22)

V biblickém obrazu zítřejšího světa se opravdoví lidé zapojují do produktivní aktivity a kreativity. Nebude tam nedostatek času nebo zdrojů k dokončení našich projektů. Při dnešních vědomostech se můžeme pouze dotýkat povrchu každého oboru, ve které se rozhodneme specializovat. Čím více se učíme, tím více si uvědomujeme, že je toho ještě hodně, co se potřebujeme naučit. Na nové zemi nebudeme ničím omezeni v našem růstu ve vědomostech a v milosti. „*Každá schopnost bude rozvíjena. Získávání znalostí neunaví mysl ani nevyčerpá naši energii. Tam může být dosaženo nejušlechtlejších záměrů, nejvyšších ambicí, a přesto se budou objevovat nové výšiny ke zdolání, nové zázraky k obdivu, nové pravdy k pochopení, čerstvé náměty, které budou vyžadovat síly mysli, duše I těla.*“³

Nepřítomnost zla. Nejnápadnějším rozdílem mezi naším přítomným životem a životem na nové zemi bude nepřítomnost všech věcí, které nyní omezují, nebo poškozují naše životy. Dábel, který je konečným původcem všech forem zla, bude zničen v ohnivém jezeře (Zj 20,10). Důsledkem toho se v nás ani kolem nás nebude už projevovat žádné zlo. Je těžké si představit, jaké to bude žít v novém světě bez nenávisti, žárlivosti, strachu, nepřátelství, diskriminace, podvodu, útlaku, zabíjení, bez boje o přežití, politické rivality, boje o moc, hospodářského poklesu, napětí mezi rasami, hladovění, nerovnosti mezi bohatými a chudými, bez nemoci a smrti.

„*A setřet Bůh všelikou slzu s očí jejich, a smrti již více nebude, ani kvílení, ani křiku, ani bolesti nebude více; nebo první věci pomínu.*“ (Zj 21,4) Tato odvážná slova naznačují více, než kolik přímo ukazují. Naznačují, že tam už nebudou nevyhlášené nemoci, dopravní nehody, postižené děti, pohřby, trvalá odloučení. Naznačují také, že budeme schopni dosáhnout svých Bohem inspirovaných cílů. V současném životě často nemoc nebo smrt ukončí ambiciózní projekty, na kterých pracujeme. Na nové zemi bude mít každý neomezený čas i zdroje k dosažení nejvyšších cílů.

Nepřítomnost strachu. Nepřítomnost zla bude patrná zvláště v nepřítomnosti strachu, nejistoty a úzkosti. Náš současný život je trvale vystaven nebezpečím, nejistotám a strachům. Bojíme se, že přijdeme o svoji práci, že se zloděj vloupá do našeho domova, že se nám porouchá auto, že nám náš manžel/ka bude nevěrný/á, že naše děti selžou ve škole či v práci, že se nám zhorší zdraví, že nás odmítnou naši vrstevníci. Jedním slovem, bojíme se všech nejistot života. Tyto obavy naplňují náš život úzkostí, a tak odporují Božímu záměru s námi a snižují náš lidský potenciál.

Písmo používá různé obrazy, aby nás ujistilo, že na nové zemi nebude strach ani nejistota. Mluví o městě s trvalými základy postavenými samotným Bohem (Žid 11,10) a o „*nepohnutelném království*“ (Žid 12,28). Pravděpodobně nejpůsobivějším obrazem bezpečí pro křesťana v prvním století byl obraz města s „*velikou a vysokou zdí*“ (Zj 21,12). Jakmile se ve starodávných městech zavřela brána, obyvatelé mohli uvnitř žít v relativní bezpečí. Ke zdůraznění úplné bezpečnosti na nové zemi bylo Janovi ukázáno, že svaté město bude mít zdi stejně vysoké jako dlouhé (Zj 21,16).

Dalším důležitým obrazem k vyjádření pocitu úplného bezpečí na nové zemi je zmizení moře („*a moře již nebylo*“ – Zj 21,1). Pro Jana znamenalo moře izolaci na ostrově Patmos a oddělení od spoluvěřících na pevnině. Na moře bylo také pohlíženo jako na ohrožení bezpečnosti vesmíru. (srovnej Zj 13,1; 17,15), Zvláště Židé, kteří neměli námořní armádu, byli tak neustále vystaveni nebezpečí náhlých útoků z moře. Proto nepřítomnost moře na nové zemi znamená nepřítomnost ohrožení, bezpečí a harmonii. Stejný pocit bezpečí by byl pro křesťany ve dvacátémprvním století nejlépe ztělesňovala nepřítomnost poplašných zařízení, bezpečnostních trezorů, pojištění, bezpečnostních prohlídek, strategických obranných systémů. Bez ohledu na použité obrazy máme ujištění, že na nové zemi budeme osvobozeni od ochromujících účinků strachu a úzkosti.

Nepřítomnost znečištění. Jedním z nejpříjemnějších aspektů života na nové zemi bude čisté životní prostředí. „*A nevejdet do něho nic poškrábajícího, aneb působícího ohybnosti a lež*“ (Zj 21,27). Svoboda od morální poskvrny hříchem se odrazí ve svobodě od fyzického znečištění životního prostředí. Život nebude dále ohrožován nezodpovědným znečišťováním a vyčerpáváním přírodních zdrojů, protože obyvatelé nové země budou věrnými správci Božího stvoření. Na nové zemi nebudou „*oddělení pro kuřáky*“, protože nikdo si už nebude přát zničit si kouřením zdraví. Jaká úleva to bude, až budeme moci dýchat vždy čerstvý a čistý vzduch vevnitř i venku; pít z jakéhokoli pramenu čistou, pramenitou vodu, jíst zdravé čerstvé jídlo neznečištěné pesticidy nebo konzervačními prostředky! Jistá je také skutečnost, že obyvatelé nové země budou odpovědnými správci Božího stvoření, kteří ho už nikdy nepokazí. Perfektní ekologická rovnováha bude zachována, a to zaručí pohodu všemu stvoření.

Boží přítomnost. Nejjedinečným a nejvíc odměňujícím aspektem života na nové zemi bude zážitek Boží přítomnosti uprostřed Jeho lidu. „*Aj, stánek Boží s lidmi, a bydlíťi bude s nimi a oni budou lid jeho, a on Bůh s nimi bude, jsa Bůh jejich.*“ (Zj 21,3) Tato známá slova jsou ústředním slibem Boží smlouvy milosti (srov. Jer 31,33; Žid 8,10), která bude naplněna na nové zemi.

Boží přítomnost na nové zemi bude tak skutečná, že „to město nepotřebuje slunce ani měsíce, aby svítily v něm; nebo sláva boží je osvětluje, a svíce jeho jest Beránek.“ (Zj 21,23) Věřící budou na nové zemi zažívat požehnané společenství, které zažívali Adam a Eva každou sobotu, když je Bůh přišel navštívit. Pád do hříchu přerušil toto požehnané společenství, ale sobota zůstala, aby věřícím připomínala jeho budoucí obnovu (Žid 4,9). Naše slavení soboty každý týden živí naši naději budoucího společenství s Bohem na nové zemi.

Pravidelná a bohatější bohoslužba. Pravidelné uctívání Boha bude ústředním bodem života na nové zemi. Izajáš popisuje pravidelnost a trvalost bohoslužby na nové zemi slovy běžnými v jeho době: „od novměsíce do novměsíce, od soboty do soboty přicházeti bude všeliké tělo, aby se klanělo přede mnou, praví Hospodin“ (Iz 66,23). Kontext naznačuje, že tato pravidelná shromáždění k bohoslužbě mluví především o politickém obnovení Jeruzaléma a jeho bohoslužeb (v.20), a dále o konečném obnovení této země, jehož typem bylo obnovení Jeruzaléma. Proroci často vidí konečné Boží skutky skrze průhlednost bezprostředních historických událostí.

Izajáš zmiňuje „novměsíc“ společně se sobotou, protože novměsíc byl velmi důležitý k určení začátku nového roku, každého měsíce, a také data slavení klíčových svátků jako Velikonoce, Letnice a Den smíření. Pro ně znamenal novměsíc pravidelnost a stálost bohoslužby.

Osobní i veřejná bohoslužba bude pravidelná a bohatá ve vyjádření i významu. V tomto současném životě uctíváme Boha, ačkoli vždycky nerozumíme, proč dovoluje, aby se svévolníkům vedlo dobře a aby neviní trpěli. Na nové zemi bude toto tajemství rozluštěno, až bude vykoupeným dána příležitost porozumět spravedlnosti Božích soudů. „Spravedlivé a pravé jsou cesty tvé, ó Králi svatých. ... nebo soudové tvoji zjevení jsou.“ (Zj 15,3-4) Tato zjevení Boží spravedlnosti a milosrdenství budou inspirovat vykoupenné, aby chválili Boha: „Halelujah. Spasení a sláva a čest, i moc pánu Bohu našemu. Neboť jsou praví a spravedliví soudové jeho“ (Zj 19, 1-2).

Bohoslužba bude na nové zemi bohatější nejen díky plnějším ocenění Božího milosrdenství a spravedlnosti, ale také díky možnosti uctívat Boha viditelně. „Trůn Boží a Beránkův bude v něm (ve městě), a služebníci jeho sloužiti jemu budou. A tvář jeho viděti budou, a jméno jeho bude na čelích jejich.“ (Zj 22,3-4) Tento text naznačuje, že uctívání Boha na nové zemi obohatí věřící plnějším poznáním a radostí z Boha. V určitém slova smyslu, konečným výsledkem uctívání Boha, je zakusit Jeho přítomnost, pokoj a moc v našem životě. Tato zkušenost bude na nové zemi natolik skutečná, že toto místo bude skutečně nebem.

Společenství se všemi věřícími. Společenství, které budeme prožívat s Bohem, nás přivede do společenství s věřícími všech věků z celého světa. Dnes se můžeme přátelit pouze s těmi, kteří žijí v naší době a v našem bezprostředním okolí. Na nové zemi se naše přátelství rozšíří k těm, kteří žili v každém věku a zemi: patriarchům, prorokům, apoštolům, mučedníkům, misionářům, průkopníkům, našim rodinným předkům a potomkům, kazatelům i laikům.

Symbolem tohoto velkolepého společenství je Beránkova svatební hostina: „Blahoslavení, kteříž jsou k večeri svatby Beránkovy povoláni.“ (Zj 19,9) Toto společenství bude zahrnovat „zástup veliký, kteréhož by žádný přechísti nemohl, ze všech národů a lidí i jazyků“ (Zj 7,9). Je nemožné si představit inspiraci a informace, které získáme tím, že se osobně seznámíme s nejnadanějšími lidmi, kteří kdy žili.

V době, kdy mnozí křesťané ztrácejí zájem o budoucí svět, protože se jim zdá příliš prostý, příliš sterilní, příliš nereálný a nudný, je důležité obnovit biblickou holistickou* vizi nové země. Bude to místo, kde se rozvine každá schopnost, kde budou realizovány naše nejvznešenější touhy, kde se uskuteční největší plány a kde budeme prožívat nejsladší společenství s Bohem a bližními.

Slavná biblická vize budoucího světa může rozžehnout naši představivost, živit naši naději a posilovat naši víru, i když žijeme uprostřed nejistot a problémů tohoto současného života. Může nás inspirovat, abychom „živi byli střízlivě, a spravedlivě a pobožně na tomto světě“ (Tit 2,12), zatímco očekáváme splnění naší požehnané naděje, příchod našeho Spasitele, aby obnovil tento svět k jeho původní dokonalosti. ■

1. Anthony A. Hoekema, *The Bible and the Future* (Grand Rapids, 1979), p. 250.
2. Shirley C. Guthrie, *Christian Doctrine* (Atlanta, 1968), p. 398.
3. Ellen G. White, *The Great Controversy Between Christ and Satan* (Mountain View, California, 1950), p. 677.

- *Holismus: Idealistický směr založený na principu jednoty a vzájemné souvislosti, zdůrazňující prvotnost a neredukovatelnost celku vzhledem k částem a pokládající celek za něco vyššího, někdy i v mystickém smyslu.*

Překlad Hanka Kahleová

Sklenice mléka

příběh nejen pro děti

Jednoho dne chudý chlapec, který si na školné vydělával prodejem drobností dům od domu, zjistil, že si sebou nevzal žádné peníze na zakoupení jídla. Protože měl velký hlad, rozhodl se, že v dalším domě požádá o něco k jídlu. Když však dveře otevřela milá mladá slečna, byl vyveden z míry a místo jídla poprosil o vodu.

Mladá dáma na něm poznala, že má hlad, proto mu přinesla velkou sklenici mléka. Pil ho velice pomalu a pak se zeptal: „Co jsem dlužen?“

„Nic mi nedlužíte“, odpověděla: „Maminka nás učila, že za projevenou laskavost si nemáme nechat platit“.

„Pak vám z celého srdce děkuji“ řekl.

Když Howard Kelly vyšel z domu, cítil se nejen fyzicky silnější, ale posílilo to i jeho víru v Boha i člověka. Povzbuzen pokračoval v prodeji i přesto, že se rozhodl s tím skončit.

Po mnoha letech tato dáma těžce onemocněla. Tamější lékaři si s její nevědění nemoci nevěděli rady, proto ji odeslali na vyšetření do velkého města ke specialistům. Ke konzultaci byl přizván i Dr. Howard Kelly.

Když zaslechl jméno města, ze kterého nemocná přišla, zvláštní světlo zazářilo v jeho očích. Ihned vstal, oblékl si lékařský plášť a sestoupil dolů do jejího pokoje. Když na ženu pohlédl, ihned ji poznal. Pak se vrátil do své kanceláře, rozhodnut učinit to nejlepší pro záchranu jejího života.

Od toho dne, věnoval jejímu případu mimořádnou pozornost. Po dlouhém boji byla bitva vyhrána! V den, kdy byla jeho pacientka propuštěna, byl Dr. Kelly požádán o vystavení účtu za léčení. Připsal něco na okraj účtu a nechal jej donést do jejího pokoje... Žena neměla odvahu podívat se na účet, neboť byla přesvědčena, že dluh bude splácet až do konce svého života – léčení v nemocnici bylo dlouhé a nákladné.

Konečně přemohla napětí a účet otevřela. Vtom její zrak zachytil něco připsaného na okraji: „Plně uhrazeno sklenicí mléka.“ Podepsán byl Dr. Howard Kelly. Slzy radosti jí tekly z očí a její srdce se štěstím modlilo: „Díky Tobě, Bože, že jsi svojí láskou naplnil lidská srdce i ruce.“

Autor neznámý (Volně přeloženo z Historic LANDMARKS, January 2001)

Poznámka překladatele

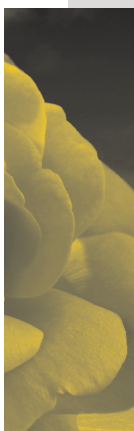
Tento příběh o sklenici mléka mi připomíná Ježíšova slova o jiné sklenici (číši): „A kdož by koli dal jednomu z těchto maličkých toliko číši vody studené k nápoji ve jménu učedníka, zajisté, pravím vám, neztratí odplaty své.“ (Mt 10,42; Mk 9,41 uvádí: „ve jménu mém“).

Co je sklenice vody? Zdánlivě nic! Téměř nic! A přesto je velice důležitá! Pro koho? Pro znaveného, žíznivého, nemocného, umírajícího... V těchto případech znamená občerstvení, posílení a mnohdy – to málo, nic – může znamenat velice mnoho!

Evangelista Matouš zaznamenal, že tyto „drobné služby“ poskytnuté potřebným (Mt 25,35-40) Ježíš připisuje na své konto, jakoby byly učiněny pro Něho. K tomu ještě dává příslib „bohatého zúročení“ saha-jícího do věčnosti.

Příběh neznámého autora o chudém chlapci a mladé dámě (dívce) je velice dojemný. On požádal o vodu, ona mu přinesla mléko. Jak se jí to už zde po letech zúročilo! Nikdy nevíme, kdy toho obdarovaného budeme potřebovat my. Třeba se s ním setkáme když budeme potřebovat právě jeho pomoc. On nás pozná a pak na účet připiše: „Dluh vyrovnán sklenicí vody... povzbuzením ... návštěvou, atd.. I zde platí: Co člověk rozsévá (dává), to sklídí.

„Každý projev lásky a soucitu, každá snaha lidského srdce oblažit a povznést jiné, zjevuje působení Ducha svatého ... Každý skutek lásky, každé laskavé slovo, každá modlitba za trpící a utlačované je oznámena před věčným trůnem a zaznamenána v nebeských nepomíjitelných záznamech.“ E.G.White, *Můj život dnes*, 237.

Jakou váhu má modlitba?

JÁN KOVÁČÍK

Ano, čteš dobře otázku v názvu článku, týkající se modlitby: Jakou má váhu? Kolik váží? Kolik – jaké množství „něčeho“, (mouky, ovoce, zeleniny ...) odpovídá její váze? Odpovídá váze modlitby?

Snad se zarazíš a řekneš si: „To je ale divná otázka! Přece zvážit se dají jen věci hmotné, viditelné, ale modlitbu, kterou nelze ani vidět, ani slyšet, to se mi nezdá!“

Podívejme se na tuto zdánlivě nelogickou otázku ve světle Písma svatého, které pronikavěji „osvětluje“ celou záležitost pronikavěji než rentgenové, případně laserové paprsky. Bůh totiž disponuje při měření hodnoty a síly modlitby jinými váhami a jiným závažím.

Dobře víme, že vesmír je nekonečný. Vzdálenosti v něm se neměří na kilometry, ale na světelné roky; ovšem, ani s touto mírou v nekonečnu nevystačíme! Přesto modlitba víry pronikne nekonečnem až k trůnu Všemohoucího ve zlomku vteřiny! Modlitba se v prostorách vesmíru neztrácí, nebeští andělé ji zaznamenají a v pravý čas dojde k vyslyšení. Zamysleme se nad některými příběhy.

Modlitba hebrejské ženy Anny

Anna neměla děti, přestože po nich velice toužila. Když její manžel Elkána viděl, jak se nad tím trápí, že nejí, ani nespí, jen pláče, zeptal se jí: „Zdaliž já nejsem tobě lepší nežli deset synů?“ Elkána jí sice velice mi-

loval, ale syny, po kterých každá Izraelitka tak toužila, ji dát nemohl. Totiž pouze Bůh je dárce života a Písmo o Anně prozrazuje, že „Hospodin zavřel její život“. (1S 1,5)

Elkánova rodina byla věřící a jako taková každým rokem putovala obětovat Hospodinu do Sílo, kde byla svatyně. A tak se stalo, že při jedné výroční návštěvě, se tam Anna velice horlivě modlila a ze svého bolavého srdce vylila Bohu celý svůj problém.

Když ji velekněz Eli pozoroval a viděl, jak dlouho tam na kolenou pláče, domníval se, že je opilý, a neví kdy skončit a vstát. Proto ji přerušil a zeptal se: „Jak dlouho budeš ještě opilý?“ (v.14)

Anna se neurazila ale odpověděla: „Ne pane, nejsem opilý, ale vylévala jsem své srdce před Hospodinem“ (v.15.16). Důvod své dlouhé modlitby mu však neřekla. Když Elí uslyšel její odpověď, požel ji slovy: „Jdiž u pokoji, a Bůh Izraelský, dejž tobě k prosbě tvé, zač si ho prosila“ (v.17).

Věřím, že se i předtím modlivala. Z lidského pohledu se to mohlo jevit jako „zbytečné“, když vyslyšení se doposud nedostavilo. Bůh někdy jakoby si dával načas; nechává záležitost „dozrát“. Někdy to může trvat i roky, jen vzpomeňme na Abrahama, jak dlouho čekal na dědice – a to Bohem zaslíbeného!

Nyní, po této zkušenosti ze Sílo, Bůh její modlitbu vyslyšel, neboť nastala ta pravá chvíle. Její syn, který

se jí narodil, Samuel, měl později zaujmout ve svatyni v Sílo místo velekněze.

Modlitba věřících za uvězněného Petra

Král Heródes uvěznil Petra s tím, že ho po židovských svátcích Pascha připraví o hlavu, jak to učinil před časem s Jakubem.

Uvězněný Petr měl „modlitební zázemí“ jeruzalémských křesťanů, kteří se za něj nepřetržitě modlili. (Sk 12.5)

Bůh se k jejich modlitbám přiznal tím, že v noci, přede dnem poprav, poslal do vězení svého anděla, který ho nepozorovaně vyvedl z cely smrti až do bezpečné vzdálenosti od vězení.

Petr nevěděl, co se vlastně děje, a když se za městem zorientoval zjistil, že je to skutečnost a ne sen, nebo vidění, zamířil si to „ke svým“, do domu Jana Marka. I když byla noc, nespali, neboť se s dalšími věřícími modlili za Petra. Když uslyšeli, že se někdo uprostřed noci boucháním na dveře domáhá vstupu, otevřeli a nemohli uvěřit vlastním očím, že před nimi stojí ten, za kterého vysílali své horlivé modlitby. Petr jim pak povyprávěl čerstvou zkušenost, jak předivně ho Pán vyvedl ze žaláře. Úžasné vyslyšení modlitby! Její síla byla mocnější, než verdikt smrti nad Petrem! Vždyť „modlitba nezná hranic, dálavy, letí do vesmíru, do dáli; Bůh ji slyší v okamžení!“

Nyní se zamysleme nad otázkou, zda vůbec má cenu se modlit i v takové situaci, když rodina trpí hladem, neboť spížka i peněženka jsou prázdné. V takové situaci lidé obyčejně mávnou rukou a řeknou „Modli se, nemodli se, z prázdné mísy nenajíš se!“ To je pouze částečná pravda, neboť je zde Ten, který může tu prázdnou mísu naplnit tak bohatě, jak o tom pojednává

Příběh chudé matky

Louise Reddenová, chudě oblečená žena se smutným výrazem na své tváři vstoupila do obchodu s potravinami. Velice zkroušeně přistoupila k majiteli a zeptala se, zda by jí mohl prodat na dluh něco k jídlu, neboť neměla žádné peníze. Laskavě mu vysvětlila, že manžel je velice nemocný a nemůže pracovat a že má doma sedm hladových dětí, které potřebují jídlo. John Longhouse, obchodník, na ni pohrdavě pohlédl a požádal ji, aby obchod opustila. Paní Reddenová pomyslela na svoji rodinu a řekla: „Prosím, pane, peníze přinesu hned, jak to bude možné.“

Majitel jí řekl, že na dluh jí zboží nedá, protože v obchodě nemá žádné konto. U pultu stál jiný zá-

kazník, který celou rozmluvu vyslechl. Pak přistoupil k panu Longhouseovi, a řekl, že zaplatí vše, co paní Reddenová pro svoji rodinu potřebuje. Pan Longhouse se zdráhavě a nevlídně zeptal: „Máte seznam zboží, které potřebujete?“ – „Ano pane“, řekla paní Reddenová pohotově.

„Tak dobře“, řekl, položte svůj nákupní seznam na váhu a dám vám tolik zboží, kolik váží váš seznam.

Váha modlitby chudé ženy

Paní Reddenová chvíli otálela se sklopenou hlavou, pak sáhla do peněženky, vytáhla kousek papíru a tužku a něco na papír napsala. Pak opatrně, stále se skloněnou hlavou, položila papír na váhu. Pan Longhouse a zákazník beze slova sledovali, jak miska váhy klesala stále níž a zastavila se až úplně dole.

Překvapený obchodník hleděl upřeně na váhu, a pak se pomalu obrátil na zákazníka a s nechutí řekl: „To je neuvěřitelné!“ Zákazník se usmíval a obchodník začal dávat zboží na druhou misku. Ale misky stále nemohl vyvážit. Proto přidával další a další potraviny, dokud nebyla miska plná. Obchodník tam stál naprosto zmatený a znechucený.

Konečně popadl z misky kus papíru a zíral na něj velice udiveně. Nebyl na něm seznam zboží ale modlitba, která zněla: „Milý Pane, Ty znáš moji situaci a já ji odevzdávám do Tvých rukou!“

Pan Longhouse dal zboží, které bylo na misce, do sáčku a odevzdal objemný balík paní Reddenové. Když tam stal jako opařený, beze slov, paní Reddenová mu poděkovala a odešla. Zákazník podal obchodníkovi padesátidolarový šek a řekl: „To bylo něco úžasného!“

Po nějaké době pak Longhouse zjistil, že váha byla záhadně poškozena. Jen Bůh ví, jaká moc a síla se skrývá v modlitbě víry! Sílu modlitby mi připomíná i modlitba Jozue, který v boji proti Amorejským vyslovil tato slova: „Slunce v Gabaon zastav se, a měsíc v údolí Aiálon.“

Jak odpověděl Bůh na tuto modlitbu? „Tedy stálo slunce uprostřed nebe, a nespíchal k západu, jako za jeden celý den.“ (Jozue 10,12.13)

Doslov

Jak úžasnou přednost má věřící člověk před nevěřícím. „Jeho modlitba bleskově proletí vesmírem až k trůnu Nejvyššího a v okamžení může být vyslyšena. A taková modlitba může způsobit i závalu na váze, jak nám

Ježíš vítězí!

to ukázal uvedený příběh. Může dokonce převážit i obsah naplněného vozíku, používaného v supermarketech.

Modlitbu lze nejen „zvážit“ ale její sílu lze i „změřit“ – podobně jako elektrické napětí – jak to ukáže závěrečný

Příběh Sergeje Dakova

Jako sirotek, vychován dětskými domovy, ulicí, Kom-somolem, rodnou stranou a KGB – tajnou policií, se stal postrachem neregistrovaných křesťanů v SSSR kolem roku 1970, jako kdysi jeho předchůdce fari-zeus Saul v Jeruzalémě a Damašku.

Při jedné takové razii, když nečekaně vtrhl se svojí hordou zabijáků do tajného shromáždění, nastal zlom v jeho životě v okamžiku, kdy chtěl jedné modlíci se vystrašené stařence zasadit smrtelnou ránu. Později o tom vyprávěl:

„Chtěl jsem jí dát smrtelný úder do hlavy. Napřáhl jsem ruku – a v tom se stalo něco naprosto neočekávaného. Kdosi mi silně trhl zápěstím. Lekl jsem se, protože to bolelo ... Ale nikdo za mnou nebyl ... Stál jsem úplně šokovaný ... Zmatený a ztracený jsem utíkal ... Když jsem se vzpamatoval, byla už tma ... (str. 119) / Porovnej příběh z 1Kr. 13,1-5/

Od té doby hledal způsob jak se dostat z vražedného komanda. Povedlo se mu to po dlouhých jednáních s KGB tím, že požádal o přeložení k námořnictvu, jako radiotelegrafista. V hlavě se mu mezitím zrodil plán útěku do USA, nebo Kanady, což ovšem nebylo vůbec jednoduché.

Když se 3. září 1971 plavili v blízkosti kanadských břehů, pod rouškou temné noci, za silné bouřky skočil do rozbourěného moře a snažil se doplatit ke břehu. Síly ho opustily a nadlidský vyčerpán, ztratil vědomí ...

Ráno, 4. září, ho na pobřeží v zuboženém stavu uviděla ze svého okna jistá žena, která ihned zavola-la lékaře. Byl dopraven do nemocnice v jakési agónii. Hospitalizace trvala dlouho. Když přišel k sobě, začal výslech kanadskými úředníky; chtěli vědět odkud je, jak se dostal na území Kanady, kdo je, atd. Tehdy se dověděl, že se mu jeho plán podařil. Povyprávěl svůj příběh, ale nevěřili mu a byl uvězněn.

A nyní nechme promluvit Sergeje: Když jsem byl ještě ve vězení, přišel za mnou vládní úředník a řekl mi asi toto: „Pane Dakove, váš příběh jsme si pečlivě

do nejmenších podrobností ověřili. Všechny údaje jsme vložili do počítače, abychom vyhotovili analýzy. Brali jsme v úvahu teplotu vody, směr a sílu větru... ale ... podle analýz je nemožné, abyste za takových podmínek překonal tak obrovskou vzdálenost a přežil! Nezapomněl jste nám něco říci?“ V jeho hlase byla nedůvěra. Po chvíli uvažování jsem odpověděl: „Jediné, co jsem vám neřekl bylo, že jsem se hodně modlil.“

Za několik dní přišel úředník opět: „Pane Dakove, určitě vás bude zajímat, že jsme vaše údaje, včetně modlitby ještě jednou vložili do počítače. Víte, jaký je výsledek? Pozitivní! Nyní jsme přesvědčení o pravosti vašeho příběhu!“

To mne překvapilo. Co věděl počítač o Bohu? Později mi kdosi vysvětlil, že moje modlitby se vyhodnotily jako „psychologická síla“. A to byl onen motivující faktor, který mi – i na základě výpočtu – umožnil přežít. Quebecké vězení jsem opustil jako svobodný člověk. (str. 131. 132; Dakov; „ODPUŠTĚ – NATAŠO!“)

„Mnohoť (z) může modlitba spravedlivého opravdová“ (Jak 5,16). „Protož pravím vám: Zač byste koli, modléce se, prosili, věřte, že vezmete, a stanet se vám.“ (Mk 11,24) ■

pokračování ze strany 2

jak 1000 letech pozornější, aby na vlastní oči poznali znamení začínající nebeské říše, kde již nebude více trápení, slzy a smrt?

Jak blízko bylo nebeské království?

Máme Boha, který nebyl jen ochoten dát lidem krále, tak jak si přáli, poslat do Kanánu na jejich přání svědky, ale Boha, který byl také připraven obětovat proroky, kteří měli národu pomoci přinést Bohem očekávané ovoce. Dovolil, aby tito proroci, kteří se národu nelíbili (kteří tlumočili Boží vůli), byli zavrženi a usmrceni, tak jak to lid se svými vůdci chtěl. Nakonec byl milující Otec ochoten dokonce nechat usmrtit svého Syna, dědice vybrané vinice, protože to lid chtěl. Nyní se dostáváme k tomu, že jako křesťané si vytváříme učení, které říká, že to Bůh vše plánoval pro spasení lidstva a že se to tak nutně muselo stát.

Kříž, který postavili lidé ve vzpouře a z nenávisti proti Božímu synu a proti Pánu nebes a země, použil Bůh pro Adamův hřích, aby před celým vesmírem odpustil lidem hříchy. Přitom ale zapomínáme, že to, po čem tak toužili, co si přáli a o čem snili, se nepříběžilo, ale vzdálilo do nedohledna.

Jak chutná důvěra

Není to tak dávno, co jsem si jako každý chlap v určitém věku hledal tu pravou. Táhlo mne to stále víc do tajemného ženského světa, který mne překvapoval stále něčím novým. Takové hledání je vůbec velmi zvláštní a vzrušující záležitost, jak známo. Vzpomínám si, že jsem u něho už málem zůstal. Ve víru neustálého hledání jsem téměř zapomněl na jeho pravý smysl. Na najítí.

Najít totiž znamená rozhodnout se. Cele. Navždy, má-li to za něco stát. A to není vůbec snadné. Ač zamilovaný po uši, chce si být člověk jistý. Mít všechny důkazy pro tuhle a žádnou jinou. Nějak si ulehčit to rozhodnutí. Kdos to zkusil, víš, že to prostě nejde. Čekat na naprostou jistotu znamená se nikdy nerozhodnout. Stále hledat. A tak jsem se rozhodl. Rozhodla se i má dnešní žena. Rozhodli jsme se najít. Dál už nehledat. A našli jsme.

Pocítili jsme úžasnou hodnotu svobodného rozhodnutí. Hodnotu slova, které platí. Hodnotu najítí. Smysl a cíl veškerého hledání. Pevný bod. Hodnotu, kterou nám světil samotný Stvořitel vesmíru svým sedmým přikázáním Desatera: „Nezesmilníš“ (2. kniha Mojžíšova, 20. kapitola, verš 14). Naplno a do důsledku prožít své vlastní rozhodnutí. Svou svobodu. Poznat, jak chutná naprostá důvěra. Čistá upřímnost. Spolehnutí a věrnost. Láska.

Právě pro svou neuvěřitelnou věrnost Bůh neváhal přijít na náš svět jako člověk Ježíš. Ukázat nám, kde se nacházíme a jak trpí naší zradou a nestálostí. A nabídnout nám starý zázračný lék na naši mučivou nejistotu vztahů - důvěru. Spolehnutí. Věrnost. Slovo, které platí.

Žijeme v nejisté době. Zamykáme se, pojišťujeme, vymáháme své nedobytné pohledávky. Nedůvěřujeme raději ničemu. Tolikrát už nás někdo napálil! Důvěřujeme si alespoň doma, za zamčenými dveřmi? Boží sedmé přikázání pomáhá rozhodnout se správně. A držet slovo. Tak jako On.

Tomáš Kábrt

Při studování dějin Božího národa vidíme jeho tragedii! Je to asi tak, jako kdyby si tehdy národ stojící před Kanánem pomyslel, že jejich vůdce a vysvoboditel z Egypta, Mojžíš, kterého jim poslal Bůh aby je vysvobodil z otroctví, musí zemřít dříve, než je dovede do zaslíbené země. Zřejmě i tenkrát byla většina národa připravena usmrtit Mojžíše, Kálefa a Jozuého, kteří jim chtěli jen pomoci a povzbudit je, aby vešli do zaslíbené země a věřili, že si ji přivlastní. Jaká by to byla představa, kdybychom si mysleli, že musí být nejdříve nutně prolita nevinná krev, aby bylo možné vykoupení?

Jaké nám z toho plyne poučení? Nevyvolil si Bůh po mnohem delší době, než bylo putování po poušti, znovu národ, který již dávno chtěl přivést do nebeského království? Je možné, že my, jako adventní lid, opakujeme to, co dělali zvědové z Kanánu a z toho plynoucí důsledky z roku 1844? Je možné, že mnozí z nás mají úplně mylný názor na to, jak se dostaneme do nebeské říše a jak dosáhneme konečného vykoupení a proto stojíme stále před hranicemi Kanánu? Je možné, že i my věříme, že Ježíš jako Vykupitel musel být nejdříve lidskou rukou zabit, a dokonce se z toho těšíme? Jeho smrtí jsme uklidnění a bereme ji jako alibi pro náš hříšný život. Satanem si necháváme namluvit, že jsme ubozí hříšníci a nemůžeme jinak, než jen hřešit.

Co ale uděláme s těmi, kteří jako Kálef a Jozue říkají, že nemusíme nad hříchem malomyslně tak, jak malomyslně tehdy Izraelité před obry v Kanánu, nýbrž ve víře a s Boží pomocí je máme přemáhat? Je možné, že se i dnes stavějí celé sbory proti takovým mužům a ženám? Nestojíme snad znovu těsně před branami nebeského Kanánu, abychom zopakovali příběh Kálefa a Jozuého?

Vše je napsáno k našemu poučení. ■

Pokračování příště.

Izrael znovu reptá

„Tehdy pozdvihše se všechno množství, křičeli, a plakal lid v tu noc. A reptali proti Mojžíšovi i proti Aronovi všickni synové Izraelští, a řekli k nim všechno množství: Ó bychom byli zemřeli v zemi Egyptské, aneb na této poušti, ó bychom byli zemřeli! A proč Hospodin vede nás do země té, abychom padli od meče, ženy naše a dítky naše, aby byly v loupež? Není-liž nám lépe navrátiti se zase do Egypta? I řekli jeden druhému: Ustanovme sobě vůdce, a vraťme se do Egypta. Tedy padli Mojžíš a Aron na tváři své přede vším množstvím shromáždění synů Izraelských“ (4M 14,1-5).

Izraelští vznášeli své stížnosti nejen proti Mojžíšovi, ale obviňovali i samého Boha z nečestného jednání vůči nim a vyčítali Mu, že jim slíbili zemi, které nemohou dobýt. Duch vzpoury se nyní natolik rozmohl, že zapoměli na silnou ruku Všemohoucího, která je vyvedla ze země egyptské a dovedla je řadou zázraků na toto místo a rozhodli se, že si zvolí vůdce, aby je zavedl zpět do Egypta, kde byli otroky a snášeli tolik utrpení. Tím, že si zvolili náčelníka, vlastně zavrhl Mojžíše, svého trpělivého a soucitného vůdce a hořce reptali proti Bohu.

Mojžíš a Áron padli na svou tvář před Hospodinem v přítomnosti celého shromáždění, aby úpěnlivě prosili o Boží milost pro vzpurný lid. Zármutek a bolest obou mužů byl příliš velký, než aby mohli promluvit. Zůstávali mlčky skloněni. Kálef a Jozue roztrhli svá roucha na důkaz hlubokého zármutku. „A mluvili ke všemu množství synů Izraelských, řkouce: Země, kterouž jsme prošli a vyšetřili, jest země velmi dobrá. Bude-li Hospodin laskav na nás, uvedeť nás do země té, a dá ji nám, a to zemi takovou, kteráž oplývá mlékem a strdí. Toliko nepozdvihujte se proti Hospodinu, ani se bojte lidu země té, nebo jako chléb náš jsou. Odešla od nich ochrana jejich, ale s námi jest Hospodin; nebojte se jich“ (4M 14,7-9).

„Odešla od nich ochrana jejich.“ Tato slova znamenají, že Kananejští naplnili míru svých nepravostí a Boží ochrana od nich odešla. Cítili se sice naprosto bezpečni, ale nebyli připraveni k boji; a úmluva s Bohem zajistila tuto zemi Izraeli. Místo, aby se lidé nad těmito slovy zamyslili, podnítilo je to jen k větší vzpouře. Byli naplněni hněvem a hlasitě a zlostně křičeli, aby Kálef a

Jozue byli ukamenováni. Bylo by k tomu došlo, kdyby Bůh nezakročil neobvyklým projevem své ohromující slávy nad svatostánkem před všemi shromážděnými dítkami Izraele.

Mojžíšova vítězná přímluva

Pak Mojžíš vešel do svatostánku, aby rozmlouval s Bohem. „I řekl Hospodin Mojžíšovi: I dokavadž popouzeťti mne bude lid ten? A dokud nebudou mi věřiti pro tak mnohá znamení, kteráž jsem činil uprostřed nich? Raním jej morem a rozženu jej, tebe pak učiním v národ veliký a silnější, nežli jest tento. I řekl Mojžíš Hospodinu: Ale uslyšíť to Egyptští, z jejichž prostředku vyvedl jsi lid tento v síle své. A řeknou s obyvateli země té: (nebo slyšeli, že jsi ty, ó Hospodine, byl uprostřed lidu tohoto, a že jsi okem v oko spatřován byl, ó Hospodine, a oblak tvůj stál nad nimi, a v sloupě oblakovém předcházel jsi je ve dne, a v sloupě ohnivém v noci). Když tedy zmoříš lid ten, všechny až do jednoho, mluvíti budou národové, kteříž slyšeli pověst o tobě, říkajíce: Proto že nemohl Hospodin uvésti lidu toho do země, kterouž jim s přísahou zaslíbil, zmrdoval je na poušti“ (4M 14,11-16).

Mojžíš opět nesouhlasil s tím, aby Izrael byl vyhuben a aby se sám stal otcem mocnějšího národa, než byl Izrael. Tento Boží služebník, který se těšil Boží přízni, projevil svou lásku k Izraeli a prokázal horlivost pro slávu svého Stvořitele a pro čest svého lidu: „Tak jako jsi odpouštěl lidu tomuto, jakž vyšel z Egypta až dosavad, byl jsi dlouhočekající a hojný v milosrdenství vůči tomuto nevděčnému národu až do dnešního dne, jak-

drobnosti

koli jsou toho nehodni, tvé milosrdenství je stejné“ (4M 14,19). Mojžíš oroduje za ně a říká: Což je tedy neušetříš ještě pro tentokrát a nepřidáš ještě tento jeden důkaz své božské trpělivosti k těm mnohým, které jsi už dal?

„I řekl Hospodin: Odpustil jsem vedle slova tvého. Avšak živ jsem já, a sláva má naplňuje všecku zemi. Že všickni ti, kteříž viděli slávu mou a znamení má, kteráž jsem činil v Egyptě a na poušti této, a kteříž pokoušeli mne již desetkrát, aniž uposlechli hlasu mého, neuzří země té, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům jejich, aniž ji kdo z těch, kteříž mne popouzeli, uhledá. Ale služebníka svého Kálefa, (nebo v něm byl jiný duch a cele následoval mne), uvedu jej do země, do kteréž chodil, a símě jeho dědičně obdrží ji“ (4Moj 14,19-24).

Zpět na poušť

Hospodin přikázal Hebrejům, aby se vrátili a šli na poušť cestou k Rudému moři. Byli tak blízko zaslíbené zemi, ale svou hříšnou vzpourou pozbyli Boží ochranu. Kdyby přijali Kálefovou a Jozueho zprávu a ihned šli vpřed, Bůh by jim dal Kananejskou zemi. Oni však nevěřili a projevíli tak nedůvěru vůči Bohu a tím na sebe přivolali odsouzení, že nikdy nevejdu do zaslíbené země. Ve svém milosrdenství a slitování je Bůh poslal zpátky k Rudému moři, neboť amalechitští i kananejští, v době kdy izraelští váhali a reptali, se doslechli o vyzvědačích a připravovali se k válce s dítkami Izraele.

„Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi a Aronovi, řka: Až dokud snášeti budu množství toto zlé, kteréž repce proti mně? Až dokud reptání synů Izraelských, kteříž repcí proti mně, slyšeti budu?“ (4M 14,26.27). Hospodin pak řekl Mojžíšovi a Aronovi, aby oznámili lidu, že jim učiní tak, jak sami mluvili (4M 14,28). Neboť říkali: „Ó bychom byli zemřeli v zemi Egyptské, aneb na této poušti, ó bychom byli zemřeli!“ (4M 14,2). Nyní je Bůh vzal za slovo. Oznámil svým služebníkům, aby lidu řekli, že všichni, kteří mají dvacet let a výše padnou na poušti, protože se vzbouřili a reptali proti Hospodinu. Jedině Kálef a Jozue vejdu do země Kananejské. „Ale dítky vaše malé, o nichž jste řekli, že v loupež budou, ty uvedu, aby užívali země té, kterouž jste vy pohrdli“ (4M 14,31).

Hospodin prohlásil, že dítky Hebrejů budou putovat po poušti čtyřicet let, počítáno od doby kdy odešli z Egypta, za vzpuru svých rodičů, dokud všichni jejich rodiče nezemřou. Takto ponosou a budou trpět následky jejich nepravosti čtyřicet let podle počtu dnů, v nichž prozkoumávali zemi, za každý den jeden rok. „A poznáte pomstu svého odtržení ode mne“ (4M 14,34). Měli si plně uvědomit, že je to trest za jejich modlářství a odbojně reptání, pro které byl Hospodin nucen změnit své úmysly s nimi. Jedině Kálefovi a Jozuemu byla před celým množstvím Izraele přislíbena odměna, protože všichni ostatní ztratili nárok na Boží přízeň a ochranu. ■

Ellen G. White

V těchto dnech neslyšíme „bojte se Boha“. I křesťané míní, že mluvit o strachu či Božím soudu je příliš tvrdé nebo záporné.

Sebevědomí není řešením jak se vymanit ze zkaženosti lidstva.

Milujeme sami sebe a přitom jsme otroci vlastních hříchů.

Hřích umlčí tvé svědomí.

Satan se snaží připomínat staré hříchy, abyste je stejným způsobem prožili znovu.

Když Bůh dovolí zkoušky, má také vždy východisko. Vždy existuje cesta k vítězství.

Kdo má Bibli a nečte ji, nemá žádnou přednost před tím, kdo ji nemá.

Národ, který už neměl existovat

3.část

J. KOVÁČIK

Když se v „plnosti času“ narodil zaslíbený Mesiáš, Židé Ho nepřijali, neuznali a posléze vydali římské moci k ukřižování. Nakonec, když se sami proti Římu vzbouřili, jejich povstání bylo římským vojevůdcem Titem v r. 70 po Kr. tvrdě potrestáno opětným zničením města i chrámu. Množství Židů bylo povražděno, zotročeno a rozptýleno do celého světa.

Nyní se zamyslíme nad tím, co je uvedeno v nadpisu článku, o „národu, který už neměl existovat“, který byl několikrát určen k likvidaci a přece – jako zázrakem – on je zde! Je to zázrak způsobený Bohem!

Bible zaznamenává královské výnosy, na základě kterých měli být Židé fyzicky zlikvidováni. Za každým takovým plánem stál satan, který k tomu navedl lidi. Likvidaci Židů chtěl dosáhnout, aby Boží Zákon přišel v zapomenutí a taktéž, aby se nemohl narodit ani Pán Ježíš z judského pokolení.

1/ Nařízení egyptského krále

O pobytu Izraelců v Egyptě jsme mluvili v první části. Nyní se tam vrátíme, neboť právě v té době tam uzřel světlo světa dekret na vyhlazení židovského národa. Informaci o tomto ďábelském plánu čteme v knize Exodus. Nejdříve je Egyptané týrali nesnesitelně těžkou (otrockou) prací – byly to v určitém pojetí vyhlazovací gulagy, a pak: „*Poručil Egyptský král babám (porod. asist.) Hebrejským... Když budete pomáhati ženám Hebrejským při porodu, a uzříte, že již rodí, byl-li by*

syn, zabíte ho, pak-li dcera, tedy ať jest živa.“ (1M 1,15.16)

Co si myslíte o tomto ďábelském holocaustu? Jaká by byla reprodukce, rozmnožování národa, kdyby nebylo mužů? Dřív, nebo později by národ vyhyнул! Nebylo by pokolení z kterého se měl narodit Mesiáš, ale nebylo by ani vysvoboditele z otroctví, Mojžíše! To ďábel dobře věděl, neboť on studuje Bibli.

Bůh tento vražedný plán zabrzdil tím, že v jedné židovské rodině se narodil krásný chlapec, kterého nedali utratit a ukrývali ho po dobu 6 měsíců. Když synka už nemohli více utajit, vložili ho do malé „lodičky“ zhotovené z rákosy a odevzdali ho do Boží ochrany. Jeho sestra ho pak uložila u břehu řeky do rákosí a pozorovala, co se bude dít. Bůh vedl na toto místo faraónovou dceru, která, když ho tam spatřila, slitovala se nad ním, vzala ho sobě za syna, kterého jí vychovala jeho vlastní matka. Byl to právě ten Mojžíš, který pak vyvedl ve svých osmdesáti letech lid Izraelský z Egypta. Takovým způsobem otevřel Bůh svému lidu cestu k záchraně!

2/ Zákon na vyhlazení Židů v Perské říši

Jsou určité živly, které nikdy neřeknou „DOST“! – oheň, povodeň, smrt. Nikdy se nenasytí svojí kořistí. A satan taktéž, dokud zde vládne, neřekne „DOST“! – přesto, že už zničil mnoho životů. V Bibli se opět můžeme dočíst, jak se snažil vydáním zákona zlikvidovat Židy v rozsáhlé Perské říši.

Záminku si našel přes jednoho muže (vždyť i I. světová válka vznikla tím, že v Sarajevu, Gavrilo Princip, zavraždil následníka rakouského trůnu, Franta Ferdinanda d' Este). Přesto, jak už bylo uvedeno, že perští králové byli vůči Židům velice vstřícní, stalo se něco nepředvídatelného. Za krále Severa (485-465 př. Kr.), asi r. 470 byl vydán vyhlazovací dekret, na jehož základě měli být v celé říši pozůstávající ze 127 zemí zlikvidováni všichni Židé.

S tímto návrhem přišel ke králi jeden z jeho vysoce postavených ministrů, Aman Agaský, potomek někdejšího pouštního kmene Amalechitů, úhlavních nepřátel Izraele, putujících z Egypta do Kanánu (2M 17,8-12, 5M 25 17-19). Vražedný dekret byl vydán „13. dne, měsíce prvního“ tj. 13. Nisanu, den před židovským svátkem hodu beránka – pesachu, slaveného na památku vysvobození z Egyptského zajetí.

V tomto výnosu byl stanoven den vraždění na 13. den 12. měsíce Adar. Jaký byl důvod pro vydání zmíněného zákona? Aman vyžadoval ode všech královských služebníků, kteří sedávali služebně v královské bráně, aby se mu, na králův příkaz klaněli. Z biblického záznamu se dovídáme, že mu poklonkovali všichni až na jednoho, kterým byl Mardocheus. Tato opovážlivost byla znásobena tím, že Mardecheus byl Žid, zástupce těch, proti nimž už jeho praotcové bojovali.

- a) **Situace se začíná přirostřovat.** Jelikož Aman nemohl své ponížení od Žida snést, obžaloval před králem ne Mardochea, ale jeho národ. S ďábelskou úlisností řekl králi: „*Jest lid jakýsi rozptýlený a roztroušený mezi lidem ve všech krajinách tvého království, jejich práva jsou rozdílná od všech národů, práv pak královských neostřihají. Protož králi není užitečné, nechati jich (na pokoji). Jestliže se králi za dobré vidí, nechť se napíše, aby je zahladili, a já deset tisíc centněřů stříbra odvážím do komory královské.*“ (Est 3,8.9).

Podívejme se blíže na tuto vykonstruovanou obžalobu, kterou byl před králem osočen národ Mardocheův (rozumněji: Abrahámův). „Důvodem k likvidaci Židů měla být jejich náboženská odlišnost (určená Zákonem, 5M 4,5-8), která pronikla i do jejich občanského života. Před králem však byli obviněni především z nepřátelského politického postoje, ohrožujícího prý zájmy státu, neboť odmítali královský nárok na člověka.“ (Starý Zákon, překlad s výkladem, Ezdráš, Nehemiáš, Ester, Kalich, Praha 1970)

Jak „štědré všimně“ pro král. pokladnu bylo 10 tisíc centněřů stříbra zjistíme přepočtem: 1 centněř = asi 30 kg, tj. 300 tisíc kg stříbra! Tento dar ovšem král nepřijal, ponechal jej „ochotnému“ dárci.

Král chytrému Amanovi naletěl. Ani se nezeptal o jaký národ se jedná a svěřil mu neomezené právo naložit s ním ve jménu krále. Pověřil jej, aby sestrojil, sepsal a rozšířil po celé říši vyhlazovací dekrety, v jazycích všech 127 národů v zemi! Král mu svěřil i svůj pečetní prsten k jejich zapečetění. Asver (Ahasver) zapomněl na důležité pravidlo: Důvěřuj, ale prověřuj! Vždyť jeho manželka Ester, byla taktéž Židovka! – a on o tom nevěděl. Tuto skutečnost se dověděl, až se mašinerie rozjela. Ani samotná královna nevěděla jaké pikle Aman kuje na kovadlině nenávisti. Nevěděla čím její manžel Amana pověřil. O tom se dozvěděla až od svého příbuzného, Mardochea.

Žid Mardocheus byl velice zásadní ve své víře. Jako ctitel pravého Boha, odmítl klanět se před Amanem a vzdávat mu božskou čest. Kolik lidí má a bude mít tolik odvahy, až se bude plnit proctví ze Zjevení 13,4.15? Mardocheus věděl, že v dané situaci může jeho národ zachránit pouze Bůh jeho Otců. Taktéž věděl, že lidé s Ním musí spolupracovat a dožadovat se milosti – náboženské svobody – i u panovníka.

Mardocheus svoji neteř postavil před rozhodné BUĎ – ANEBO. Buď půjdeš ke králi a budeš prosit o milost pro svůj lid – kdoví, jestli právě pro tuto situaci ses nestala královnou – a když tak neučiníš, nemysli si, že tě tam Amanovi poslové nenaleznou! Ale věz, že když budeš mlčet, Bůh vysvobodí svůj lid jiným způsobem, ale ty zahyneš!

Po určitém váhání a řešení těžké situace na pústu a modlitbách, se Ester rozhodla vstoupit ke králi, i když k tomu neměla oprávnění, nebyla pozvána.

- b) **Bůh je úžasný – mění situaci.** Když Ester přišla před krále, byla laskavě přijata a Král se zeptal, jaké přání má. Zatím ho pouze pozvala i s Amanem na večerní hostinu. Když byla hostina v plném proudu, král se opět zeptal: „Jaká je tvá prosba, královno?“ Ester skromně odpověděla: „Králi, jestli jsem našla milost v tvých očích, prosím, přijďte i zítra oba na hostinu a pak oznámím svoji prosbu.“ Pozvání bylo přijato.

Aman ovšem nečekal ani na den kdy začnou popravy Židů, neboť se rozhodl Mardochea hned další den oběsit, pročez dal u svého domu postavit šibenici. Potřeboval ovšem ještě svolení od krále...Bůh, který řídí obrovské světy na jejich drahách, nikdy nepřichází pozdě. On může změnit situaci v několika okamžicích!

Té noci, kdy Aman přemýšlel o likvidaci Mardochea, Bůh také jednal. Způsobil, aby král nemohl spát. Dlouhou chvíli mu někdo krátil čtením z památné královské kroniky, kde bylo uvedeno, že dva královští komorníci chtěli krále zavraždit.

Mardocheus, který se o tom spiknutí dověděl, to sdělil Ester a ona zase králi. Důležité bylo, že to bylo zapsáno do kroniky! Když to král uslyšel, ihned se zeptal: „Jakou odměnu dostal Mardocheus?“ „Žádnou“, zněla odpověď. Proto se král rozhodl křivdu napravit – svého zachránce dodatečně odměnit.

Zatím, brzo ráno, Aman už stál v síni, také ve věci Mardhochea. Když ho král pozval dovnitř a zeptal se, jakou odměnu by navrhl muži, kterého by chtěl král vyznamenat. Jelikož se Aman ve své pýše domníval, že se jistě jedná o jeho osobu, odpověděl: „Ať přinesou královské roucho a přivedou králova koně a vloží královskou korunu na jeho hlavu. Roucho a kůň ať jsou svěřeny do rukou některého z králových velmožů a on ať obleče toho muže, kterého chce král ctít, ať ho na koni provedou městem a před ním provolávají na slávu: Tak se má zacházet s mužem, kterého chce král vyvýšit.“

Po tomto Amanově návrhu, král přikázal, ať Mardocheovi učiní všechno tak jak řekl a aby z toho nic nevynechal. Dovedete si představit jak bylo na duši tomuto muži, který nenáviděl Mardochea a jeho národ? Jak byl překvapen náhlou změnou? Když vše provedl, vrátil se domů velice smutný.

Když byl večer, zasedli opět k hostině král, královna a Aman. V dobré pohodě se nic netušící král opět zeptal: „Jaká je žádost tvá, Ester královno? Až do polovice království stane se.“ To byla už jeho třetí otázka s nabídkou velkorysého daru až do poloviny království (Est 5,1.6, 7,2).

- c) **Amanův plán ztroskotat.** Na královu otázku, královna přerušila svoji mlčenlivost a odpověděla: „Jestli jsem našla milost před tebou králi, nechť je mi darován život i mému národu. Byli jsme prodáni, abychom byli zamordováni a zlikvidováni...“ Nic netušící král se zeptal: „Kdo je ten, a kde je, kterého srdce je tak naduté učinit takovou věc?“ Odpověď byla pro krále šokující: „Tento, zde přítomný Aman.“

Z této zprávy byl král tak rozrušen, že opustil hodovní místnost a vyšel ven aby se uklidnil. Mezitím Aman přisedl ke královně, aby žádal o milost, neboť viděl hněvivou tvář krále. Věděl, že jeho dny jsou sečteny! Vtom se král vrátil a když uzel Amana u Ester, řekl: „Ty chceš ještě znásilnit královnu v mém domě?“ Po těchto slovech královští služebníci přikryli Amanovu tvář, tím byl nad ním vy-

nesen rozsudek smrti a okamžitě byl pověšen na šibenici, kterou postavil pro nenáviděného Mardochea.

Nyní král Asverus uvedl Mardochea do vysokého perského úřadu namísto Amana a jelikož perské zákony nešlo zrušit, zplnomocnil ho vydáním nového dekretu, který opravňoval Židy v celé říši bránit se proti těm, kteří by je chtěli 13. dne měsíce Adar vyvraždit. Ďáblův likvidační plán Abrahamova a Mardocheova národa se neuskutečnil. Bůh opět otevřel únikovou cestu způsobem, který dokáže pouze On.

3/ Holocaust za II. svět. války

V této době bylo lidstvo svědkem nejstrašnějšího holocaustu (vyhlazování), zaměřeného především proti židovskému národu. V osobě Hitlera a jeho poradců se opět projevil nenávistný duch Amana Agagského! Ďábel opět neřekl „DOST“, když v mnoha koncentračních táborech Evropy zahynulo na šest miliónů Židů. Někdo může namítnout, proč Bůh nezakročil jako v minulosti?

Jednou z odpovědí může být i ta, že si to přivodili na sebe samotní Židé tím, že zavrhli Krista před Pilátem slovy: „Nemámeť krále, než císaře...krev Jeho na nás a na naše děti...!“

Ale Bůh přece zakročil! Dřív než mohl Hitler zlikvidovat všechny příslušníky tohoto národa, žijícího v Evropě, Bůh řekl „DOST“ tím, že skončila válka, čímž vyhasly i plynové komory. Kéž by si dnešní Židé uvědomili, jakou milost jim Bůh nabídnul, zrevidovali svůj vztah k Ukřižovanému a zamysleli se nad slovy proroka: „*Byť nám byl Hospodin zástupů jakkoli malička ostatků nezanechal, byli bychom jako Sodoma, byli bychom Gomoře podobni.*“ (Iz 1,9). Bůh čeká...

Důkazem toho je i skutečnost, že asi po 2500 letech, 14. května 1948 vznikl na bývalém území Izraelského království současný stát Izrael, jehož současní panovníci jsou ovšem na hony vzdáleni věřícím králům judským z doby minulé!

Jsou ovšem lidé, ale i národy, které tomuto státu nepřejí. Neznáme Boží plány, nevíme proč to dopustil. Ovšem nikdo nemá právo diktovat Bohu proč řídí události a dává jim takový průběh! Snad mají sehrát důležitou roli v závěrečných událostech světových dějin. Proto nás zajímá, co se v této oblasti děje!

Jenže antisemitismus přetrvává a nenávist proti Židům je živena nenávistí, jaká se projevovala už v minulosti. Izrael překáží zvláště okolním muslimským zemím, které by nejraději něco proti němu podnikly. Zamysleme se nad současnou politikou Íránu. Český rozhlas přinesl 27.10.2005 otřesnou zprávu, že íránský prezí-

dent ve svém projevu vyzval muslimský svět aby „vymazal Izrael z mapy světa!“ Neřekl už někdy předtím podobná slova jeden egyptský vládce? Nezapomeňme, že řídicí kolo dění světa pevně drží ve svých rukou mocný Bůh!

Závěrečné zamýšlení

Zopakují se ještě podobná nařízení? Skončily už definitivně jakékoliv další holocausty, genocidy namířené proti nějaké skupině lidí? Projeví se v někom podobný duch nenávisti, jakým byl ovládán egyptský král Aman nebo Hitler? Písmo praví, že zopakuje, neboť ještě není konec satanské nenávisti, kterou rozpoutá v poslední době. Novozákonní prorok zaznamenal:

„I rozhněval se drak (satan) na tu ženu, a šel bojovati s jinými (ostatky) z semene jejího, kteříž ostříhají přikázání Božích, a mají svědectví Ježíše Krista.“ (Zj 12,17) Zde je jasně uvedeno, proti komu satan rozpoutá pronásledování, na jakou skupinu lidí zamíří svůj hněv: bude to lid, který bude ostříhat Boží přikázání. Zdůrazňuji Boží, ne ta, která jsou uvedena v ekumen. překladu Bible, nebo v církv. katol. katechismu, kde se uvádí místo „Pomni na den sobotní, abys jej světil“ – „Pomni na den odpočinku...“ A to je podstatný rozdíl!

Tato skupina (pro mnohé lidi jen sekta) světitelů sobotního přikázání bude opět nařčena současným Amanem, že nerespektuje státem vydané nařízení povinného svěcení neděle, dne Slunce, že nedrží krok s většinou, že jsou odlišní... a proto je nutné zakročit proti nim!

A další kapitola knihy Zjevení o tomto likvidačním zákonu uvádí: „*Aby byli zmordováni všichni ti, kteří by se obrazu té šelmy neklaněli...*“ (Zj 13,15) Dále pak, Janovi byl ukázán ekonomický nátlak, aby ti, co se nepodřídí světským zákonům nemohli „ani kupovat ani prodávat“. Kdysi byli Židé taktéž „označení“ žlutou hvězdou a neměli právo kupovat v árijských obchodech. Jsem toho pamětník!

Proto je zde namísto Severova otázka: „Kdo je ten, kterého srdce je tak naduté, aby to učinil?“ A odpověď? Tu nalezneme právě ve Zjevení 13. Jsou tam uvedeny dvě mocnosti, znázorněné šelmami. A já k tomuto biblickému kódu doplním Ježíšova slova: „*Kdo čteš, rozuměj!*“ (Mt 24,15)

A co Bůh? Bude jen přihlížet? Ne, On zakročí! Bude to sice těžká doba pro ty, co budou zachovávat neměnná Boží přikázání. Písmo nazývá toto období, „soužením Jákobovým.“ „*I když je to čas soužení, Jákob z něj bude vysvobozen!*“ (Jr 30, 7). Tak zní Boží ujištění a můžeme se na něj plně spolehnout Ježíš své věrné ujišťuje, že na ně nezapomene, neboť je má vyryty na svých dlaních, hřeby na kříži. On se za člověka obětoval, neboť ho miloval. Jsme ochotni i my něco pro Ježíše podstoupit, trpět? Věř, vyplatí se jít s Ježíšem a neopustit Ho! ■

K ZAMYSLENÍ

Daniel a jeho přátelé

Když Daniel a jeho přátelé byli postaveni před zkoušku, plně se postavili na stranu spravedlnosti a pravdy. Počínali si rozvážně a moudře. Rozhodli se, že když maso netvořilo jejich stravu v minulosti, tak se nemělo stát součástí jejich stravy ani v budoucnosti, a když užívání vína bylo zapovězeno všem, kteří byli zapojeni do Boží služby, tak se rozhodli, že ho ani oni nebudou pít. (Yl 18.8.1898).

Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se jemu šťastně; ale kdož je vyznává a opouští, milosrdenství důjde. (Přísl. 28,13)

Co je to platné, že vyznám svůj chybný krok, když ho hned druhý den opakuji? Je pravdou, že Boží milost je nevyčerpatelná, ale mohu si dovolit ji zneužívat? (Ř 6,1-2) Výzva „přetruhuj své hříchy“ je Boží slovo, které bylo kdysi řečeno mocnému babylonskému panovníkovi. Ve snu byl varován a povolal proroka Daniele, aby mu sen vyložil. Prorocké vyložení snu uzavřel moudrý Daniel slovy: „*Přijmi radu mou a hříchy své spravedlností přetruhuj. . . zda by prodloužen byl pokoj tvůj.*“ (Da 4,24)

I dnes existují ve světě varovná znamení. Mnozí lidé se hrozí budoucnosti. Také křesťanstvo je ve špatném stavu. To každý cítí. Nejde však jen o jiné, jde také o mne, abych uposlechl. Bůh nám říká: „*Přestaňte zle činiti. Učte se dobře činiti, hleďte soudu, pozdvihněte potlačeného . . .*“ (Iz 1,16-17)

Zákon Boží dokonale splnil Ježíš Kristus. Když vírou otevřeme svá srdce lásce Pána Ježíše, obdržíme sílu k tomu, abychom „*. . . abychom svým životem dělali Pánu čest a radost. . .*“ (Kol 1,10) Naše hříchy jsou zahlazeny, máme nový život a budeme mít také schopnost odmítnout vše, co Bůh nazývá hříchem. – Milost Boží nás vyučuje, abychom „*střízlivě a spravedlivě a pobožně živi byli na tomto světě.*“ (Tit 2,11-12)

Nová tolerance a výchova

JAROSLAV JUŘICA

5.díl

Maminka se ptala svého syna, který právě odmaturoval na gymnáziu, jestli ho učitelé seznámili s absolutní pravdou. Odpověď zněla: „Samozřejmě!“ Jaká je tedy absolutní pravda, o které jste se učili? Syn pokrčil rameny a řekl: „Tolerance“. Díváme-li se zpátky o dvě, nebo tři generace, hlavními vyučovacími předměty byly matematika, jazyky, přírodní vědy, dějepis. Dnes je nejvyšším cílem mnoha učitelů, a to již od základních škol, učit žáky „nové toleranci“ a také ji vyžadovat.

Podívejme se na další příklad, který nám situaci lépe objasní. Eva byla již na odchodu z domu, aby strávila konec týdne s přítelkyní na konferenci. Maminka se jí ptala, kdy se vrátí. „Je to třídní konference, v neděli večer jsem doma“, odpověděla. „O čem se vlastně bude jednat?“ Eva již mamince něco o konferenci vyprávěla, ale jen stručně a samozřejmě jí vše neřekla. Nyní dále vysvětlovala: „Je to školení pro mladé dívky a má nás připravit na vedoucí funkce. Budeme mít také možnost dostat se na vysoké škole do studentského parlamentu.“

To vše byla pravda, ale tématem konference byla „tolerance“. Příští den se studentky sešly se svou poradkyní a diskutovaly o programu. Jedna říkala, že si není zcela jistá významem slova tolerance. Poradkyně s úsměvem odpověděla: „Je to ze všech dobrých vlastností ta nejlepší, protože uznává a klade na stejnou úroveň všechny hodnoty v různých kulturách. A když jsou si všechny kultury a všichni lidé rovni, pak také všechny životní styly jsou rovnocenné.“ Obě studentky kývaly hlavami na souhlas. Poradkyně k tomu ještě do-

dala, že pravděpodobně jejich maminky, nebo pastor, nebudou s těmito názory souhlasit. Děvčata ale na nich nic špatného nenalézala, a navíc, jejich poradkyně byla přece učitelka a ta musí vědět o čem mluví.

Evína zkušenost je typická pro mnoho dětí na veřejných školách a studentů na universitách. Poselství nové tolerance má ve své podstatě negativní účinek na vzdělávací systém, a co více, především na děti. Existuje několik oblastí, které jsou velmi záporně ovlivňovány. Nová tolerance potlačuje výkony žáků ve škole, znehodnocuje obsah učební látky, přepisuje (mění) dějiny, ignoruje skutečnosti, omezuje svobodu a popírá práva rodičů ke svým dětem. Jak můžeme reagovat na vliv nové tolerance? Jak můžeme snížit záporné účinky nové tolerance na naše děti a jejich výchovu?

Pamatujme, že křesťané jsou povoláni být „solí země“ a „světlem světu“ (Mt 5,13-14). Láskyplné reakce nepožadují kapitulaci před kulturou, nebo kompromisy, protože musíme myslet na to, co je nejlepší pro naše děti. Tyto reakce také nepožadují, abychom vstoupili do „svaté války“ se vzdělávacím systémem.

Převládající téma moderního vyučovacího plánu.

Uvedu jen některé úryvky z internetových stránek. „... Toleranci je možné se naučit ... nejenom o ní mluvit. ... Tolerance je myšlenka světového významu a patří do všech vyučovacích plánů.“ Tato poslední myšlenka říká, že nová tolerance patří do vyučování dějepisu, umění, přírodních věd a tím i do matematiky! To ale

Z ráje
do ráje 4 2006

vyžaduje změnu učebních plánů ve školství a nové učebnice.

Dále můžeme číst v časopise „The American Enterprise 4, článek od S. Batese „Religious Diversity and the Schools“ následující: „*Tolerance mnohotvárnosti je morálním lepidlem, které stmeluje školy*“. Dále, že ... „*tolerance je jedinou náboženskou myšlenkou, která si vydobyla své místo v myšlení lidí*.“

Nová tolerance není považována jen za jedinou náboženskou myšlenku, která získala své pevné postavení, ale je také jedinou lidskou vlastností, která je zahrnuta do učebního plánu na školách. Jedním ze znaků nové tolerance je, že vzdělání je považováno za proces, který má zprostředkovávat dobré pocity a úctu k sobě samému. Vzdělání a získání odborných znalostí není prvořadé. Cílem je hledat důkazy, vyhodnocovat informace a zvažovat protichůdné názory. Tento znak nové tolerance nás musí všechny vyburcovat, a to bez ohledu na státní příslušnost a barvu pleti. Mnoho našich dětí nepodává žádoucí výkony ve vzdělávání, protože vzdělávací systém dělá z učitelů sociální pracovníky, jejichž nejdůležitějším cílem není odborné vzdělání, ale pomoc studentům, aby se dobře cítili při požadovaných úkolech. Skutečnost, že se začínají vychovávat kulturní „analfabeti“ mnohdy i se špatnými znalostmi mateřského jazyka, nebo jazyka země ve které jako cizinci žijí (i když se tam narodili), nechává učitele – vychovatele lhostejnými. Další skutečností je, že z historie se stává propaganda. Jako příklad uvedu zveřejnění dvou dějepisců z University of Pennsylvania. „*Naším úkolem je poskytnout určitý druh propagandy ... Místo abychom psali o absolutní historické pravdě, které věříme, musíme psát, co se po nás podle morálního a politického stanoviska žádá...* (Journal of Social History 1988). Řečeno jinými slovy: Mnoho pisatelů historických učebnic (knih) nemá zájem o přesnost, ale jde jim jen o politické přesvědčování. Neptají se: Je to pravda?, nýbrž: Je to politicky užitečné? Gene Veith říká: „*Protože neexistuje objektivní pravda, mohou být dějiny přepisovány podle potřeb určité skupiny lidí. Politické zájmy nastupují na místo svobody přesvědčení*.“ Jeden student ve státě Virginia (USA) přiznal, že je od-

dán Kristu. Následující rok byl pro něho nejtěžším rokem života. Říká: „Musel jsem absolvovat dvou-denní konferenci o toleranci. Byli tam dovedeni homosexuálové, lesby a pedofilové. Řekli nám, že k nim musíme být tolerantní a akceptovat je. Museli jsme se učit, co je z jejich hlediska správné a co špatné. Nikdo prý nemůže změnit jejich hodnoty. Musíte druhým dát svobodu k rozhodování v tom, co je pro ně správné a co špatné a nebránit jim, aby tím také žili.“ Dále nám říkali: „*Nemůžete nikoho změnit. Když se o to pokusíte, vyhodíme vás a to bude černou skvrnou na vašem hodnocení (posudku)*“. Student dále řekl, že již klesl tak hluboko, že se bojí vyslovit jméno Ježíš, protože by mu to přineslo velké problémy. Mohli by ho obvinít, že se snaží někoho změnit.

Uvědomme si, že se něco takového může stát proto, že Kristus a křesťanství je pro šířitele nové tolerance intolerantní, absolutistické a dogmatické učení.

Nová tolerance zasahuje ještě mnohem více do lidských práv a svobody projevu. To již ale patří do oblasti hlubšího studia.

Závěrem chci poukázat na autoritu státu, která je postavena nad autoritu rodičů. Citát, který snad mnohé objasní: „*Rodiče nemají právo učit děti svoje náboženství, nebo bránit jim, aby byly pod vlivem jiného názoru. Fundamentalistický protestant, ortodoxní Žid, katolík nebo muslim, nemá jako otec právo očekávat od státu, že podpoří jeho ohraničené myšlení. To platí především proto, že sdílíme stejnou světovou kulturu.*“ (Paul Kurtz, Toward a New Enlightenment)

Státní výchova je stále nepřátelštější vůči rodičům a obzvláště k těm, kteří chtějí své děti něčemu naučit. Křesťanští rodiče mají nejen právo, ale i povinnost správně vychovávat své děti.

5M 6,6-9 „*A budou slova tato, kteráž já přikazuji tobě dnes, v srdci tvém. A budeš je často opětovat synům svým, a mluvit o nich, když sedneš v domě svém, když půjdeš cestou, a léhaje i vstávaje. Uvážeš je za znamení na ruce své, a jako náčelník mezi očima svýma. Napíšeš je také na veřejich domu svého a na branách svých.*“ ■

SPIRITISMUS

DÉMONICKÁ MOC

V našem přetechizovaném a materialistickém světě se okultní hnutí nesmírně rozšířila. V různých kroužcích, klubech a lóžích se mnoho lidí zabývá tajnými, mimosmyslovými praktikami. Lidé sedí okolo stolu. Hoří svíčka. Okna jsou zatemněna černými šátky. Všichni jsou zticha. Soustředěně se dívají na střed stolu. Ruce leží na stolní desce. Natažený malíček se dotýká ruky souseda ... Spiristický sedánek ! Lidé se pravidelně scházejí a nic si při tom nemyslí. Skutečně „na tom nic není“? Zejména dnes vystupuje spiritismus ve své matoucí formě. „Náboženský spiritismus se koná ve shromážděních, kde se lidé modlí a zpívají chorály. Mnohá shromáždění, kde dochází ke spontánnímu uzdravení, jsou spiristické povahy. Spiritismus vystupuje také s vědeckými předznamenáními, často např. na univerzitách pod označením „parapsychologie“. Také široké pole astrologie a věštění má nakonec za základ spiritismus. To platí i pro tak mnohé jevy hloubkové hypnózy. Vývoj a četnost v této oblasti jdou bouřlivě a mnoho lidí by mohlo být uvedeno do zmatku.

Četní lidé – také nepozorné Boží děti – jsou dnes svedeni, protože okultismus a spiritismus se objevují v tolika variantách a skrývají se za nejrůznějšími organizacemi. A „protože se spiritismus přizpůsobuje dnešnímu křesťanství, má větší moc, aby člověka podvedl a dostal do léčky. Satan sám se obrátil k novému řádu věcí ... A protože tvrdí, že věří v Bibli ... je přijímáno jeho dílo jako zjevení Boží moci.

Pokud se týká spiritismu, skutečně „to nic není“, jak si mnozí myslí? Moderní člověk má sklon k tajemným a mystickým věcem. Ve spiristických kroužcích se hledá kontakt s „duchy“, „poselství ze záhrobí“. Spiritismus ohrožuje křesťanské sbory a křesťanské poselství. Zde v Evropě vidíme ovšem jen špičku ledovce, hlavní masu však najdeme v Americe. Slovo spiritismus se odvozuje od latinského slova „spiritus“ (= duch). Lidé, kteří se obírají spiritismem, se pokoušejí navázat spojení s mrtvými. Tzv. doptávání se na mrtvých je prastarou formou kouzelnictví. Stalo se osudným již králi Saulovi. Uctívání mrtvých je odedávna náboženstvím orientálních národů.

„Miliarda lidí ve východní Asii žije ve znamení uctívání předků. Tento kult předků znamená denní styk s mrtvými. Předkům jsou přinášeny oběti. Lidé je uctívají. Jsou dotazováni při všech rozhodováních ... Spojení s mrtvými není pouze výrazem úcty, nýbrž má náboženský význam. Je formou spiritismu ...

Kdo chce najít školní příklady klasického a kultického spiritismu, ten nechť studuje náboženský vývoj v Brazílii. Zde je možno pozorovat všechny formy spiritismu... Celý veřejný život Brazílie je ovládan spiristickými duchovními a kultickými proudy...

Spiritismus jasně definoval Tischner: „Spiritismus představuje duchovní hnutí, které se zakládá na přesvědčení, že se lidé dostávají do kontaktu se zemřelými prostřednictvím zjevování se mrtvých, pohybů stolu, sklenic, klapání, prostřednictvím písčících a hovořících médií, které se nalézají ve stavu transu nebo spánku.“ Ale Bůh nás před tím varuje: „Nebude nalezen v tobě, kdož by vedl syna svého aneb dceru svou skrz oheň, ani věštce, ani planětník, ani čarodějník, ani kouzelník. Ani losník, ani zaklínač, ani hadač, ani černokněžník. Nebo ohavnost jest Hospodinu, kdožkoli činí to, a pro takové ohavnosti Hospodin Bůh tvůj vymítá je od tváří tvé.“ (5M 18,10-12).

Odpadlí andělé, kteří podporují Lucifera v jeho boji proti Bohu a byli se satanem, svým vůdcem, vyvržení s nebe, jsou duchovními bytostmi, které zapřičiňují všechna ta jedinečná zjevování spiritismu. Mají stále ještě mnoho ze svých dřívějších duchovních vlastností a sil. Proto mohou vykonávat mnohé, co se jeví jako přičiňující se přírodním zákonům a co nemůže vysvětlit žádný vědec. Avšak i jejich moci jsou dány meze, které pro ně určil Bůh, zejména proto, aby ochránil své děti.

Mezi jiným mohou přijímat postavu zemřelého. Zprostředkovávají médiím a jiným příjemcům tajné informace. Vystupují jako duchové a jako strašidla zapřičiňují klepavé zvuky, dávají hrát nástrojům, aniž by se jich dotkla lidská ruka, dávají psát poselství bez pomoci ruky, nebo tajuplným způsobem přenášejí osoby v krátkém okamžiku z jednoho místa na druhé, byt

velmi vzdálené. Způsobují, že se osoby nebo těžké předměty vznášejí (telekinese) bez pomoci člověka, a nechávají média hovořit změněným hlasem. Tím se řadí do oblasti moderního spiritismu.

Tenkrát tam zaznělo klepání a jiné zvláštní zvuky. Během tohoto dění se staly obě dcery v rodině, Leah a Kathie, spiristickými médii. Ve své nové podobě doptávání se duchů se spiritismus rozšířil rychle jako epidemie po celých Spojených státech, pak napadl Anglii a evropskou pevninu a současně upevnil svůj vliv v Severní a Jižní Americe ... Dnes existuje mnoho druhů hříček spiritismu pod rozličným označením.

„Spiritismus a orientální náboženství se svým učením o stěhování duší a koloběhem znovuzrození v zásadě neřkají nic jiného než to, čím v ráji přivedl had Ěvu k tomu, aby mu uvěřila: „I řekl had ženě: Nikoli nezemřete smrtí! Ale ví Bůh, že v kterýkoli den z něho jistí budete, otevrou se oči vaše; a budete jako bohové, vědouce dobré i zlé.“ (1M 3,4,5) Ve spiritismu je popírána smířčí oběť Krista... Dále zde vystupují duchové, kteří se vydávají za biblické postavy nebo za zemřelé rodinné příslušníky Spiritisté na celém světě podávají znovu a znovu zprávy o poselstvích, která přijali údajně z říše zesnulých pomoci médií. Bible zcela jednoznačně varuje před praxí vyvolávání mrtvých ... (5M 18,9-11) Že se nesmíme mrtvých doptávat, a že ani nemohou na dotazy reagovat, to vyplývá z jednoznačného výroku Písma svatého o stavu mrtvých. „Nebo živí vědí, že umřítí mají, mrtví pak nevědí nic, aniž více mají odplaty, proto že v zapomenutí přišla památka jejich. Anobř i milování jejich, i nenávisť jejich, i závist jejich zahynula, a již více nemají dílu na věky v žádné věci, kteráž se děje pod sluncem. Všecko, což by před se vzala ruka tvá k činění, podlé možnosti své konej; nebo není práce ani důmyslu ani umění ani moudrosti v hrobě, do něhož se běře.“ (Kaz 9,5.6.10). „Ne mrtví chválí budou Hospodina, ani kdo ze všech těch, kteříž sstupují do místa mlčení.“ (Žalm 115,17).

„Spiritismus odmítá Kristovo božství a popírá jeho smířčí smrt. Ježíš je považován za médium, které uznalo základní učení spiritismu a praktikovalo je. Vylítí Ducha sv. o letnicích je považováno za spiristickou událost. V jednom časopise spiritistů – „Korouhev světla“ – čteme: „Člověk je sám sobě spasitelem a vykupitelem.“ Ve spiritismu je člověk postaven na úroveň Boha a Bůh ponížěn na úroveň člověka.

Již ve Starém zákoně Bůh přísně zakázal doptávání se mrtvých: 3M 19,31: „Neobrabejte se k hadačům a věštcům, ani od nich rady beřte, poškrvňující se s nimi: Já jsem Hospodin Bůh váš.“

Bůh ve svém slově zcela zřetelně prohlásil, že mrtví nesmí být vzýváni. Také vzývání svatých není nic jiného než vzývání mrtvých. Kdo vzývá mrtvé podává svou ruku spiritismu! Bible zcela jasně praví, (a to v jakémkoliv překladu), že existuje jen jeden prostředník mezi člověkem a Bohem, a to je Ježíš Kristus! (1Tm 2,5)

Iz. 8,19: „Jestliže by vám pak řekli: Dotazujte se na hadačích a věštcích, kteříž šepčí a šveholí, recte: Nemá-liž se lid na Bohu svém dotazovati? K mrtvým-liž místo živých má se utkáti?“

V 1Kr 10,20 je zřetelně vyjádřeno, že Bůh nechce. „abyste měli společenství s démony“. Tato formulace tedy ukazuje, že společenství s démony je možné také u Božích dětí. (Poukazuji zde na knihu A. Scibela.) V této souvislosti dbejme jasného napomenutí Písma sv. „Odporujte ďáblu“ u Jak 4,7; 1Petr 5,9.

Již tenkrát – jako i dnes – byl a je spiritismus hlavním prostředkem věštby. Dnes je spiritismus jak je popisován v 1Tm 4,1-3 typickým znakem doby konce.

„Duch ale zřetelně praví, že v posledních dobách odstoupí někteří od víry a stanou se přívrženci svůdných duchů a učení ďábla skrze ty, kteří hovoří kluzkou lží a mají vypálené znamení ve svém svědomí, kteří poroučejí věřícím a těm, kteří poznávají pravdu, aby se člověk neženil a aby se vyhýbal jídlům „která Bůh stvořil.“

Přitom se spiritismus ve stále větší míře vydává za křesťanské náboženství a jeho přívrženci dokonce tvrdí, že vede k víře v Boha a k věčnému životu; odvolávají se při tom na Bibli, jejíž obsah však zcela překrucují a spiristicky vykládají. Staví Krista vedle Brehmy, Budhy, Zarathustry a projevy vyšších spiritistů – duchů, kteří údajně hovoří „z pověření Spasitele“, staví výše nad Boží zjevení a Ducha sv. v Bibli. Spiritismus sice hovoří o Spasiteli, avšak popírá hřích a vinu člověka a hlásá „sebevypouštění prostřednictvím mravní práce na sobě samém.“

Každý, kdo se nějakým způsobem dostal do styku se spiristickými věcmi, nechť se jich zřekne! Toto osvobození z kouzla spiritismu je možné jen skrze Ježíše Krista. Ani lékař, ani psycholog zde nemohou pomoci! Kdo se chce osvobodit, ten se musí bez výhrad odevzdat Kristu a ve víře se chopit Ježíšovy oběti na kříži. V Ježíšově vítězství má každý věřící také své vítězství nad všemi mocemi temnoty a nad všemi démonickými silami. Toto znovu podivuhodně prožívá Ježíšova církev. ■

Bludné cesty ke zdraví, M.Heide, vydal Jupos.

Boj kultur

JAROSLAV JUŘICA

III. díl

© Kobay Dagan - FOTOLIA

Dá se říci, že všechny křesťanské církve dnes uznávají, že Evropa je kulturně pluralitní a v tomto smyslu se snaží o dialog a dobré vztahy s muslimskými spoluobčany. Přítomnost muslimů v Evropě lze v současnosti vymezit třemi okruhy. Na Balkáně žije asi 15 milionů muslimů, 15-20 milionů v Ruské federaci a asi 15 milionů v Evropské unii. Rozsáhlé přistěhovalectví muslimů do Evropy je největší nábožensko-demografickou změnou v Evropě od let reformace. Islám samozřejmě poznamenal Evropu již před staletími. Také se v 7. a 8. století silně rozšířil na Blízkém východě a v severní Africe, a do značné míry vytlačil z těchto míst křesťanství. Jsou to místa, kde vlastně křesťanství vzniklo. Pak Evropa převzala roli hlavního křesťanského centra. Dnešní snahy o křesťansko-islámský dialog narážejí na množství různorodých nesnází. Nejškodlivěji se nepochybně projevují bojovné, džihadistické tendence, vedoucí až k teroristickým atentátům po celém světě. Také

současný papež situaci značně zkomplikoval. Podívejme se, kdo je největší nepřítel islámu. V suře 5,83 je napsáno: „Poznáš, že mezi všemi lidmi jsou Židé a modloslužebníci (pohané) největším nepřítelem věřících (muslimů)...“ O několik veršů předtím se v suře 5,52 píše: „Věřící, neměj za přítele Žida, nebo křesťana, protože se spolu přátelí. Kdo se s nimi spřátelí, ten je jedním z nich, nespravedlivý národ Alláh nevede.“ Židy považuje Korán za prokleté! V suře 5,61 stojí: „Ty, které Alláh proklel, na které se zlobí, proměnil v opice a prasata...“ O Koránu toho musíme vědět ještě mnohem více, abychom porozuměli konfliktu mezi Židy a muslimy. Na takových základech nenávisti, které položil sám Mohamed při zakládání víry, neexistuje v Palestině naděje ani možnost na mírové spolupžití muslimů a Židů. Proč bojují se zbraní v ruce jak muslimové, tak Židé a křesťané? Jestliže se blíže podíváme do historie, nezná „svatou válku nebo spravedlivou válku jen islám! Setkali jsme se s ní

i u Židů a odpadlého křesťanství. Z hlediska Bible, Nového zákona a z učení Kristova, je to znak falešného náboženství. Fundamentalističtí a konzervativní muslimové bojují, protože jim to Korán přikazuje! Židé bojují, protože se odvolávají na Bibli, Starý zákon, a vykladači zákona (AT) odmítají Ježíše! Křesťanský svět bojuje, protože špatně pochopil a odmítl Ježíše, podobně jako Židé. Sem nepatří jen evangelíci, charismatici a všichni ekumeničtí křesťané, kteří zásadně řeknou válce ne! V případě obrany vlasti jsou všichni ochotni sáhnout ke zbraní. V případě konfliktu na Blízkém východě tyto křesťané nepodporují boj o Jeruzalém přímo zbraněmi, ale morálně a na modlitbách, protože špatně vykládají proroctví Starého zákona a učení Ježíšovo. Ježíš učil zcela něco jiného, prosím přečtěte si to. Matouš 5,38-48. □

Příště: Blízký východ je načasovaná bomba.